

PACTUL
ORIENTULUI
APROPIAT

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Dorohoi

Puterile imperialiste pentru a avea sub influența lor țările din orientul apropiat, caută să le înglobeze într-un pact militar agresiv, contrar spiritului Genevei, pact în care, de curând, a intrat și Iranul alături de Turcia, Irak și Pakistan

esen de EUGEN TARU

UN PROASPAT VENIT

Eugen Taru 1955

u r z i c a

PASĂRE CĂLĂTOARE

Din

Moș-Virlan era slab și nalt, ca să-și uit la cloșul roșu care-i ținea loc de treabă să-și prăvălească capul pe spate. Aveam doisprezece ani pe-atunci. „un piod”, cum spunea el. Și mă ținea în vacanța aceea scali de dinșul.

Era om vesel și cunoștea pe toți geții din satul acela al nostru răzășean.

Pe lângă asta era și vîntător, și nu se lăsa cotlon prin împrejurimi pe care să nu cercetăm moș-Virlan. În sfîrșit, hotărît să învăț cîntărele bisericesti, mă așezam sub aripa lui la strana din dreapta, și slujea ca psalt. Îi țineam isonul și îngăna și eu citeam bucatică de slavă. Pentru această întreprindere, eu eram minzul lui Virlan. Duminică - după ce isprăviserăm „slujba” la Vovidente - oluam razna din sat și mă bucuram nespuse cînd vedeam moș-Virlan clătănindu-se cu răzășii de la noi, de altfel cu toții guri foarte aplecate. Treceam pe la el pe-acasă și ne suiam în trăsura lui împletită, cu pușca întredusă și hai la cîmp, ori la baltă, tocmai-n vînt. Cînd ajungea soarele drept în față noi ne aflam de obicei pe la Budăile Nastratin. Și între ochiurile negre de vînt, ne așezam pe iarba, mîncam cu brînză de oi și ceapă roșie, ne dreg gustul cu rachiu de pere - și la următoarea lăsam pe brînci și ne răcoream cu apă budăului cel mare de la mijloc.

Acu într-un rînd, să vedeți ce ni s-a tîmplă.

Mămuca îl rugase să se abată și pe ogoarele noastre, la Cot, să vadă dacă isprăvită lingurarii de tăiat strujenii. Ne abătut. După-aceea, ce-i vine lui, imi zice:

- Ia ascultă, minzule. Drumu 'napoi nu-l mai facem. Mai bine apucăm prin Costești prîntre vii, și dăm în Valea Morii. A trebuit să ne sară vr'un iepure de ogoarele nestrînse...

- Bine, moș-Virlan, zic; să mergem Costești.

Ne-am suit cu trăsura la vii, pe o soare șters de toamnă. Păpușoiști necușunau uscat. Și pluteau funigeli prin lîngă dulce.

Cînd ajungem în deal, iaca alt vînt de la noi, Stavăr. Era un răzăș cărușcort și-ndesat. De aceea îl și poreclumea moș-Ţuhal. De departe moș-Virlan începe a-l chiui. Pe urmă oprește trăsura lîngă el.

- Hei-hei! ce mai faci, mai cum stai Stavăr?

- Da ce să faci? Bine. Am ieșit să pușca hulpea.

- Care hulpea?

- Hulpea de-aiți, din Valea Morii. Altele nu pot fi. Mi-a mîncat optsprezece răzuște - toloșcane de patru luni. Mă mîncat nouă puici - din cele mai mari și mai boghete. Baba, dect s-o pălească de blău și să crăpe. Omule! zice; dacă puști hulpea, să mă vezi moartă! Ce faci? Am ieșit să pușca hulpea.

- Care hulpea?

- Hulpea din Valea Morii. Alta nu poate fi.

- Bine, zice moș-Virlan; hai s-o pușca. S-a aburecat în trăsura, dinapoi nu se ține, și moș-Stavăr. Și-am pornit să pușca hulpea.

- Și la mine, zice într-o vreme moș-Virlan și la mine s-a tînguit baba toată vara. că nu-s două rățe, ba că nu-s doi-trei ponași.

- Apoi asta-l pușnește moș-Ţuhal. Ipea le-a făcut capătul!

- Acu mă gîndesc și eu, că hulpea trebuie să fie.

- Hulpea din Valea Morii, întărește moș-Ţuhal. Alta nu poate fi.

Moș-Virlan întoarce nasul roșu:

Soarelele Roade-Tot,
Lucru cunoscut - socot.
A fost, încă de copil,
Un teribil bibliofil.
El știa doar o potecă:
Drumul către bibliotecă.
Înfundat între hrisoave
Și între tomuri mari și grave,
Dumnealui, de cînd se știe,
Se hrănea doar cu hîrtie,
Ajungînd, de-atîc cînt,
Un pisciolog pestil.
Căci savantul, între alte
Discipline prea înalte,
Studiase mai mulți ani
Pe pisici și pe mîtani,
Cercetîndu-i, cu răbdare,
De la colți și pînă la ghiare.
Îl știa pe neamuri, rase,
Fiecare cum miroase,
După ochi și după bland,
După preferințe-n hrană,
După glas și obiceiuri
Și alte-asemenea temeluri.
Știința el o dobîndise
Doar din cărți și manuscrise.
Socotea că-i de prisos,
Cînd attea cărți ai ros,
Să mai scoți nasul prin lume
Că să vezi motanul cum e.
Ce să mergi așa departe
Cînd îl știi perfect din carte,
Și din cele învătate,
Scrise-n alte cîinci tratate?

Roade-Tot ar fi murit
Liniștit și proslăvit,
Însă diavolul-ntr-o seară
Îl trimise într-o nară
Insistent, val după val,
Adieri de cascaoal,
Răscolind străpochi păcate
Îngropate sub tratate.
Și, orășit de diavol decl,
Raftul ochii bibliotecii
Îl păru trist și îngust

ȘOARECELE DE BIBLIOTECĂ

de DAN SOLOMON

Iar hîrtia fără gust.
Și, învins de-o grea ispită,
Se trezi într-o clipită,
Fără ca măcar să știe
Drept într-o bucătărie,
Cocoșat sus pe o masă,
Lîng-o brînză delicioasă,
După care Roade-Tot
Se lîngea grozav pe bot.
Și năcîntat de-așa bucate,
Amelți de nouitate,

Începu să dăntulască,
Sus pe masă, - o șoricească.

Dar de-odată-un șoricel
L-a strigat, fugînd și el:
„Fugi că vine o pisică!”
„Stai, amice, n-avea frică!
Nu cunoști ochiul dicton
Din tratatul „Chîșchiron”:
Cînd pisica nu-i acasă
Joacă șoarecii pe masă!
Eu ce fac? Nu vezi că joc?
Și prîbește și-n ce loc!
Dar, ia stai! Acolo-mi pare,
Văd o albă arătare...
Cap rotund și ochi rotunzi...
Al putea, zău, s-o confunzi
Cu pisica!... Însă clar e
Că nu-i ea, după culoare:
Noaptea, după cum se știe,
Orice miță-i cenușie,
Scrise-n pagina a șaptea
A lucrării „Mița noaptea”
„Dar, în citeva clipe,
A ajuns, pe negîndite,
La concluziuni contrare:
„Mița e, că-așa se are
Șoarecele cu pisica,
Cum stă scris în cărțelca...”

Regretăm, dar din motive
Categoric obiective,
N-a mai spus, vai, învătutul
Din ce carte e citatul.

MAESTRUL M. SADOVEANU A ÎMPLINIT 75 DE ANI

Moldova

de M. SADOVEANU

- Da de unde știi că-i hulpea din Valea Morii?

- Mi-a spus Gheorghe.

- Care Gheorghe?

- Gheorghe Dominte. Mi-a spus că este hulpea din Valea Morii. Acea trebuie să fie.

- Hm! așa-i, întoarce la rându-i și moș-Virlan. Acea trebuie să fie!

Mergem așa hurducându-ne prin grunzi, șajungem în vârful dealului, între l. Moș-Virlan oprește pe Rusca, să mai sufle. Stavăr și-a făcut o socoteală.

- Iaca ce-i, zice el. Trebuie să ne abatem pe la Gheorghe Dominte, ca să luăm poli.

- Aferim, răspunde moș-Virlan. Gheorghe Dominte are copoi strașnici. Socoteala bună. Decît să stăm degeaba lângă izunie, mai bine slobozim copoi în stuh și mlașă, deval. Și dacă hulpea-i ieșită din ciupii numai decît ne-o aduc la salașul ei...

- Se-nțelege! grăiește cu țările moș-Tuhal.

- scapă ea de noi!

- Da cum dracu să scap! Doar sîntem și bătrîne.

Pornim spre Gheorghe Dominte. Hi-vi, sca!

Dăm pe după niște valuri de cîtină. Și ucăm drumușorul printre vii. Treccm pe lângă cea dintîi poartă.

Deodată auzim glas. Ne strigă cineva. e mare nevoie de noi!

- Măi oameni buni, măi! ia stați oleacă!... Ne oprim. Ptru! stai, Rusca!

Un gospodar cu capul gol, cu cămașa cînsă peste bernevici, vine repede spre noi și tot face semn cu mina stîngă.

- Ia îngăduiți oleacă, oameni buni!

Noi așteptăm. Omul s-apropie ducînd în na dreaptă un cofăel înflorit cu închis-turi arse.

Tovarășii mei îl cunosc. Dau ziua bună; întrebă de sănătate. După ce află omul ne ducem să pușcăm hulpea, ne întinde făelul.

- Ia luați de ici, oameni buni, oleacă must nou... Nu treceți așa pe lângă cranoastră, săcătuiți și arși... Luați de bine. Moș-Virlan și cu moș-Tuhal nu se dau apoi. Mai ales că-i vorba de un bătrîsc și bun obicei al podgoriilor noastre. Moș-Virlan mă ia de ceafă și mă-mpinge re cofăel.

- Hai, nepoate, zice el vesel. Pune mina bea un gît de must nou. Pe urmă șterge-te la gură cu minica și zi bogdaproste. Eu îmi vîr nasul în cofăel. Mă-nvăluie ros cald, sînt mustul sîrîlînd și pișcîna-mă de limbă. Beau un gît, două, trei. Mă las cofăelul, bătrîniț rid, uitîndu-se mine.

- Saracul Se cunoaște că-i din viață bună... - Cine? Întreb eu. Mustu?

- Se-nțelege! răspunde clipînd din ochi moș-Virlan. Hai, cumătre Stavăr, ia și dumăta - și să mergem, că-ntîrziem!

- Da-dal grăiește grăbit Stavăr, din cofăel. Și bea, bea - pe urmă își scoate în mină obrazul roșcovan, pufînd zgomol.

Cofăelul trece la moș-Virlan. Bea și moș-Virlan. Bea ușurel și pe nerăsuflăte, plînd. Pe urmă se-nchină amîndoi cu sănătate către gospodar, și moș-Virlan părăsește iușca în lapă.

- Ei, ne-a fi, Bogdaproste! Bun must! Aica-Domnului s-ajute celui ce ni-l-a pus înainte. Mai rămîneți cu bine, că noi grăbim!

Și ne ducem. Ne ducem, se-nțelege, grăbit.

- Trebuie numai decît să luăm copoi, ne credințea! moș-Virlan. Fără copoi nu venim nimic! Bun obicei, cumătre Stavăr, la podgoriile noastre.

Foarte bun obicei. Mai facem o sută de pași. Treccm pe la altă poartă. Acolo o gospodină rotofele, cu poalele-n briu, cu minicile suflecate, ne și aștepta cu cofăelul. E veselă - și ne cunoaște.

- Ira, nînașule, și dumneata, badiță Stavăr, da stați o țrucă și cînstiți și din mustul nostru. Nu se poate să ne treceți așa pe la poartă... Ce mai face cusera Ilinca? Da nînașa Mărioara?

Noi sîntem grăbiți. Dar n-avem ce face. Ne oprim și bem și din mustul finei Nastasia. Foarte bun must, roș. Dumnezeu să-i deie sănătate. Da-i vorba că noi avem treabă.

- Ce treabă? Nu vreți să gustați și din cel alb?

- Nu, nu se poate! hotărăște moș-Virlan. Ne ducem să pușcăm hulpea.

- Care hulpea?

- Hulpea din Valea Morii. Alta nu poate fi. Ne-a mîncat toate rățele, și toate puicile. Ne ducem să-i luăm pielea...

Și după ce ne firitisim și cu fina Nastasia, o luăm înainte pe subt pletele cîtinei. Mergem grăbiți, pîn' ce ajungem la altă poartă.

Deodată izbucnește din mijlocul unei vii un glas grozav.

- Măi oameni buni, măi! Stați, măi! Îngăduiți oleacă, măi oameni buni!

După cofăelul de must roș - vād că moș-Virlan e mai supărat pe hulpe decît Stavăr. El vra să meargă înainte.

- N-avem vreme de stat! grăiește el cu hotărîre. Și șfichiulește pe Rusca. Dar cel din vie nu vra să strice obiceiurile bătrînești. E un zdrahon nalt și spătos, și face semn spre noi cu o cofă mare parc-ar purta în mină o ulcieă.

- Stați, bre oameni buni! Stați, că altfel mă supăr, și-i bucluc.

Ce să facem? trebuie să stăm, ca să nu se supere gospodarul. Oprim pe Rusca. Zdrahonul vine, cu sprînceana puțin încrunțată, dar cu zîmbet prietinos, și ne pune cofă-n brațe.

- Vă rog, creștinilor, nu ne ocoliți, și gustați!

Bine, gustăm. La mine sînt că nu mai încap. Dar moș-Virlan și cu moș-Stavăr încep să se veselească. Beau, răsuflă; pe urmă iar își vîr pe rînd nasurile-n cofă.

Gospodarul care ne cîstește e un om foarte vesel. Aflu că-l cheamă Petrea Amălcii - și că-i și el oleacă de cimotie cu tovarășii mei...

- Știi ce? grăiește badea Petrea. Eu vād că vă duceți la vinat. Am plăcere să merg și eu cu dumneavoastră...

- Tare bine, răspunde rîzînd moș-Virlan. Noi ne ducem să luăm copoi de la Dominte.

- Da de ce vă duceți să luați copoi de la Dominte?

- Ca să alungăm hulpea.

- Care hulpea?

- Hulpea din Valea Morii, zice cu țările moș-Virlan. Ne-a mîncat rățele și găinile. Ș-așa de tare m-am supărat că nu mai am astîmpăr și hodînă. Nu mă las pîn' ce n-o pușc!

- Nici eu n-o las pîn' ce n-o pușc! adaogă cu blîndeță moș-Stavăr.

- Atuncea să mergem s-o pușcăm! strigă cu hotărîre uriașul. Trageți dumneavoastră iapa cu trăsura în ogradă. Eu trimăt un băitânaș să deie de veste lui Dominte. Dominte-i la o zvîrlitură de băi. Și pe urmă ne ducem pe jos. Că tot nu încap eu în trăsura dumneavoastră... Ș-o pușcăm numai decît!

Cum eram grăbiți, moș-Virlan a strunit numai decît pe Rusca la dreapta și-am intrat în via lui Petrea Amălcii. Și numai-

decît a plecat un băitânaș să deie de veste lui Dominte ca să vie cu copoi. Și pînă să vie Dominte cu copoi, iaca a ieșit gospodina lui Petrea de după crama, îm-bujorată, c-un crap în țapușă...

- Vail zice ea rușinată; da n-am știut că sînt musaferi!

- Sînt, sînt!... răcni cu lîfos Petrea Amălcii. Frișe, măi nevastă, bine crapu și pisează o scăfîță de mujdei. Că noi tare ne grăbim.

- Da de ce?

Moș-Virlan răspunde hotărît:

- Trebuie să pușcăm musai hulpea!

- Se-nțelege! grăt cu blîndeță uriașul. Și vezi să fie mămăliga bine fiartă, că eu mă duc să-ngrijesc de must.

- Numai decît trebuie s-o pușcăm, să-i luăm pielea... sîrși c-un fel de leneșă amărăciune moș-Stavăr, cu ochii cătră locul unde era focul și crapul.

Apoi în scurt s-a înfățișat Dominte, cu pușca și cu copoi. A legat copoi de cheutoarea cramei. Și pe cînd nevăstuica lui Petrea rîndula pe mîsuța cu trei picioare crapul la proțap ș-aducea în fluturare de aburi mămăliga de păpușoi nou - iaca încep să sune pe cărare, din josul viei, și scripca lui Caldare, lăutar cu nume mare prin părțile noastre.

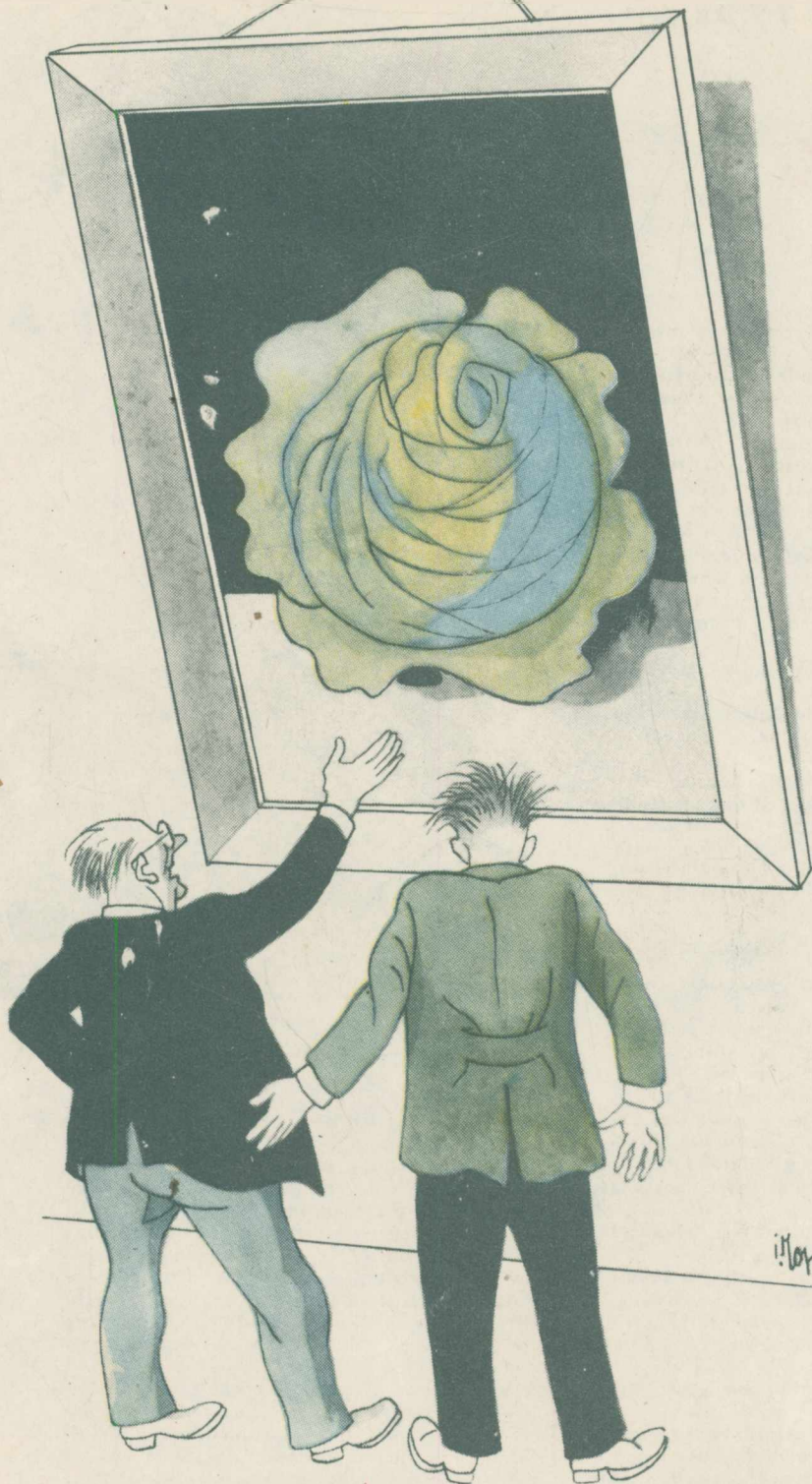
- Poștiți, numai să justăm oleacă din mîncare, zice Petrea, și să cînstim cîte-o oală de must, și mergem.

Moș-Virlan se arată foarte îndrîjit.

- Eu nu mă duc acasă pîn' ce nu pușc hulpea! lămurea el. Eu n-am hodînă. Eu nu pot da ochii cu baba. Eu sîm om strașnic. Am spus așa - sînt!

Moș-Stavăr își da toate silințele să-l po-tolească și nu putea. Ș-apoi după ce-au venit scripcarii, ș-au adunat gospodarul de prin împrejurimi acolo, la crama lui Petrea Amălcii, ș-așa cînstînd ei vin nou pînă-n sară, și pe urmă pînă-ntr-un tirziu, la foc de vreascuri, ș-au legat cu jurămînt toți cătră moș-Virlan să meargă să puște hulpea din Valea Morii, că altfel, de răul ei, nu-i chip de trăit pe lume.

(Din „OPERE”, vol. 8,
apărut în E. S. P. L. A.)

„TEMATICA” UNORA

- Mă iartă, maestre, dar în tabloul dumitale lipsește omul...
- Dar... varza... cine o mănincă?!

PĂREREA LUI STĂNICĂ

de MIRCEA ENESCU

Atunci când au dat buzna înăuntru, fără să bată în ușă, Stănică bea apă. Alergase mult și i se făcuse sete.

- Ce e, băieți, le aruncă peste umăr responsabilul cultural, umplându-și alt pahar.

Fără să mai aștepte, cei trei se porniră să turuie, toți odată, ca niște moriște.

- Stați... vorbiți pe rând, că nu vă pricep. Zi-i tu, Marine, că ești mai înalt, ăilalți tăceși.

Recomandare zadarnică; moriștele turuiră din nou, toate odată, și cu un ton mai sus.

Marin, Barbu și Aurelia, care erau, respectiv, sufletul, condeiful și primadona brigăzii artistice de agitație a întreprinderii, cereau sala sindicatului pentru repetiții, fond să scoată acordeonul de la reparat, bani să cumpere „substanță” pentru lipitul bărbilor, intervenție la șeful sectorului să-l treacă pe Barbu în schimbul întii, microfonul de la stația de amplificare, mobilizare pentru vineri la „spectacol”, fotoliile din cabinetul directorului pentru o „chestie”, satirul de la cantină pentru altă „chestie”, bilete „gratis” din fondul sindicatului pentru sim-bătă la Estradă, și încă șapte-opt deziderate, toate de împlinit absolut și urgent. Se săturaseră de atita inactivitate „pe linie de agitație”. De trei luni nici un program.

La care Stănică nu șovăi cîne știe cît.

-Se aprobă.

Pe urmă, cînd cei trei săriră pe el să-i mulțumească, Stănică fu săgetat de un gând. O mai pățise el o dată și voia acum să se asigure din timp.

- Mă... ia potoliți-vă o Toate bune... da' ce „chestie” veți voi în program?

Și după ce le află, le cheie pe fiecare, cu decontările să-l frece nițeluși pe Musta și pe el îl purică la ultimul. Cu materialele, ha-ha-ha, ș zică tare... Chestia cu se ohoho, are să le cam vină cu sifon, că și pe el îl țin același post de doi ani...

- Bun. Părerea mea este poate.

Cei trei se năpustiră pe iar Stănică își puse un ultim har cu apă și nu se mai gîndi!

După vreo două ceasuri nică zorea transpirat, și du-se mereu pe față, către gazie. Aci dădu peste el producției, inginerul Măjdei

- Ce-i cu băieții dumitale brigada artistică?...

- Strașnici, tovarășe ing Spirt! Mergem cu el în pe regiune la precizie. Și Stănică nu știe cum să-i explice mai

După părerea mea, o brigada tistică, dacă este un lucru activ, face aur.

-Ce aur, frate Stănică? băni șeful producției. Dumănu le privești activitatea din tîtul dumitale de vedere: ș ș cole, puncte cîștigate în cerea cu „Biruința”, laude pe responsabilul cultural, nu? ce te faci cu... asta, cum îi zice inginerul Măjdei arăta o încurcăta.

Stănică se opri ca un calș pe neașteptate cu zăbala. A materialele l „Chestia” cu rialele, fi-r-ar... Toată fabrica că șeful producției, cînd a delegatul de la Cîmpia Turz

- Adică da, începu el ș-o se naiba știe? După părerea ș în fine, nu este un lucru de tiv. Programul brigăzii art se mai poate... hm, se mai p înțelegeți, ajusta.

UNCHIUL

NU MAI ARE CAL

Vai de mine, ce netot!
Nici nu pot
Să vă spun cum se cupine
Cît îmi este de rușine
C-am o rudă-atît de proastă
(E un unchi după nevastă).
Totuși vreau ca să vă scriu
Tot ce știu
Despre cazul cu scandal:
Unchiul nu mai are cal!

Doamne, și ce cal volnic,
L-am văzut crescînd de mic.
Și cum zic,
Ș-a-nțîmplat
Că-ntr-o zi a strănutat.
Azi mai rar,
Miine mai des.
Ce să aibă, gulunar?
Tignates?

Zise unchiul meu: Hei, lasă
Că nu-mi pasă!
O să-l chem pe moș Coteț
Cel isteț,
Îi fac cinste, se-nțelege,
Și mi-l dregel
Și așa precum am spus
L-a adus.
Păcătosul cel de moș
Zise lepădînd sumanul:
- E-nfundat pe nas talanul
Ca un coș.
Dă-l la taica să-l atingă
O „siringă”.
Și-apoi dacă
N-o să-i treacă,
Pierde moșul o cinzeacă.
Și luînd frumos
De jos

Un cotor de codirișcă
(Era biciul de la brișcă)
A freat cu el oreun ceas
Calu' n nas
Pînă-n părțile profunde
Socotînd c-o să-l desfunde...

...Să vă spun cum a mai fost
N-are rost.
Moșul și-a băut cinzeaca
Și-aștăzi, iaca
E scandal:
Unchiul nu mai are cal!
Însă bine că-n sfîrșit
După-această întîmplare
Unchiul meu și-a amîntit
Cum că satul nostru are
De opt ani un dispensar
Și agent veterinar.

STELIAN FILIP

că inginerul Mușel în-
tocmai el să nu înțe-

vezi? Ce, programul e
alt?

că nu mai ascultă, mormăi-
te, salută grabnic și porni-
te pe băieți. Îi găsi pe
la controlul tehnic.

et o grijă, tovarășe Stănică,
după schimb, repetițiile.

repetițiile, băiețuș? se o-
stănesc.

rogramul... „chestiile” noas-

amână. Înți analizați cum

apote, după-aiia înfi-

cu critica,
redă spuneai...

un și acum. După părerea
u sînteți deșul de copii
t asemenea sarcină.

* * *

pt în ușa contabilității, către
Stănică se ciocni de preșe-
le comitetului de întreprinde-
reasta cînd îl văzu, pufnî în rîs.
e-ai pățit, Stănică?

ea loane, știu, ai aflat și
eata. Sau dacă n-ai aflat îți
acuma. Era să fac o pros-

i depănă oftînd „chestiile” bă-
r. Președintele comitetului de
prindere clipea des, a veselie.
trașnic! Bravo! Minunați
l. Despre ce prostie ziceai?

ă vezi...
ă-i dea drumul imediat. Le
m la dispoziție tot ce le tre-
Am cam lîncezit cîteva luni
cest punct de vedere. Bravo.
Stănică nu mai putea scoate
avînt. Dar cînd îl întîlni din
pe Marin își recăpătase toată
tunea.

Să nu prind pe unul că-mi
ște! La trei, prima repetiție!
Stănică are cîteva prieteni
piați. Printre ei și directorul
ct. Băiat de zahăr. Nu l-a
t de trei zile și uite că-l

e dor de el. Ia să se repeadă să-i
dea bună ziua. Stănică intră în
birou fluierînd.

- Stănică, sînt foarte supărat
pe dumneata.

- De ce, nene?

- Știi de ce... Chestia cu decon-
tările... Am auzit ce spun băie-
ții... Păi, ce, așa stau lucrurile?

Stănică se lăsă moale într-un
scaun.

- Știu, bișgul el. Eu am spus-o
răspicat... Asta a fost și părerea
mea. Dar băieții, nu și nu, că cel
puțin cinci la sută...

În fața nemulțumirii adjunctu-
lui, Stănică preciză:

- Dar vezi că programul nici
nu e fixat... Se mai modifică el...

Repetițiile au fost amînate a
doua oară și băieții ciocoteau ca
niște cazane puse pe foc. Stănică
se arătă însă neînduplecat și le
ceru mai mult spirit de răspun-
dere. Erau alte „chestii” pe care
ei le-ar fi putut specula de mi-
nune, și le sugeră pe loc: robi-
netul de la tipărire picură con-
tinuu, contabilul-șef mănîncă în
birou, un paznic a ciupit o fată
de la bobinaj... Ce, astea nu sînt
„chestii” bune de pus în pro-
gram? Și cînd l-a chemat direc-
torul, Stănică s-a dus cu sufletul
împăcat, fără să bănuiască nimic.

Directorul era un om tăcut și
mărunțel. Stănică nu-și amîntea
să-l fi văzut vreodată rîzînd. Nici
de data asta. Îl pofti pe Stănică să
șadă. Rugă apoi pe secretară să
meargă la planificare cu o situa-
ție, și, cînd rămăseră singuri,
trase din sertar o bucată de hîr-
tie.

- Pentru brigadă. Pentru bri-
gada de agitație. E în legătură
cu niște birocrați... Și încă
un lucru: dacă n-are să placă
băieților, s-o facă bucatele și
s-o zvîrle. Treaba lor și a dumi-
tale.

Pe Stănică îl treceau nădușe
lile...

- Și fiți mai activi, ce naiba!
Sînt o mulțime de lipsuri... Bri-
gada ne-ar putea ajuta. Materia-
lele... Incadrările... Decontările...
Trebuie să vi le spun eu? Mai
multă inițiativă, tovarășe Stănică.
Eu nu vreau să mă amestec... dar
asta e părerea mea. Ce crezi?

- Și a mea, tovarășe director...
Și a mea.

Plecă apoi repede. În definitiv
el nu spusese tot așa?

- O să avem cîștig frumos astăzi. Ulte ce vînzare face
fratele Radu...
Desen de V. VASILIU

- Hai, Gicule, scoală să admirăm răsăritul soarelui!
- Du-te tu înainte, și pontează și pentru mine!

Desen de BENEDICT GĂNESCU

Răspunsuri farmale

- Revista noastră a sezisat Sfatul popular al raionului Gilort
cu privire la parcul din comuna Tg. Cărbunești, parc ce se află
în paragină. Prin adresa din 12 septembrie 1955, Sfatul popular
al raionului Gilort ne răspunde că într-adevăr acest parc - este
neîngrijit, și că vinovați de această situație sînt Sfatul popular
raional și Comitetul raional U.T.M. Adică exact ce-am spus și
noi. Așteptăm cu nerăbdare confirmarea măsurilor ce au fost
luate pentru ca Sfatul popular raional să nu mai fugă de răs-
pundere.

- Prin răspunsul său, la sezisarea „Urzicii” cu nr. 16835 din
15 septembrie a. c., președintele C.C.F.S.-ului regional Pitești,
tov. Gh. Duduleanu, care a dat dovadă în nenumărate rînduri
de o atitudine nesportivă, pîrtîind echipa Dinamo - din al
cărui colectiv sportiv face parte - încearcă să ne convingă că
toate criticile făcute atît lui cît și membrilor Comisiei regio-
nale de fotbal Pitești de către cei zece tovarăși din Rm.
Vilcea care au semnat sezisarea sînt... nejuste.

De altfel, la drept vorbind, nu ne prea miră răspunsul d-sale.
Doar nu era să-și bage singur un... gol, în propria-i poartă!
Se penalizează!

de MARTIN DAWER

De la luciul briantinat al părului său castaniu, și pînă la luciul cizmelor cu „scriș”, tovarășul Titi e întotdeauna ferechezuit ca un ginere la fotograf. Și nu numai spliculala, unghiile manichiurate și halatul alb ca neaua îl caracterizează, ci și hărnicia și iuteala cu care servește. Dar - ca omul - pe lângă atîta calitate, are și o mare slăbiciune: sexul nu slab, ci frumos. La apariția unei „doamne” sau „domnișoare” care îl încintă vederea (cu „tovarășă” nu se adresează decît femeilor în vîrstă) ochii i se luminează de admirație, obrații i se îmbujorează, și, de emoție, îi tremură creierul în mîini. Dacă însă consumatoarea se arată impasibilă la farmecul ochilor săi albaștri, și întoarce capul cu indiferență, tovarășul Titi e în stare să sfișie de necaz ficatul în bucațele, și să dea cu barda în butuc. Din cele de mai sus, ați ghicit desigur că eroul nostru e de profesie măcelar. Lucrează la centrul de carne de pe strada noastră și obiectul atenției sale îl constituie drăguțele purtătoare de sacoșe din cartier.

Acuma, fără să mă laud, trebuie să știți că și soția mea e tare frumușică. Și fiindcă știu că redacția nu va consimți să-mi publice fotografia - numai pentru a vă convinge pe dumneavoastră că nu sînt infumurat - singurul meu martor din această pagină rămîne tovarășul Titi.

De cum a zărit-o pentru prima oară intrînd în măcelărie, a tresărit surprins și arborîndu-și zîmbetul duminical, a întrebato cu grația unui ospătar de la Athénée Palace:

- Cu ce vă putem servi, doamnă?

Copleșită de atîta bunăvoință, nevastă-mea și-a formulat dorința, și, petrecută la ușă de un politician „mai poștiți pe la noi”, a părăsit „centrul” cu un kilogram din cea mai frumoasă carne, din care cel mult 200 de grame oase. Foarte fericită, mi-a prezentat și mie, bucurîndu-se, achiziția, fără a neglija să-mi menționeze și purtările alese ale măcelarului...

În următoarele două săptămîni, nevastă-mea avansase în limbajul pompos al tovarășului Titi de la „doamnă” la „domnișă”. În același timp oasele dispăruseră treptat din pachetele de carne trandafirie, încît eral îndemnat să crezi că porcinele și cornutele fac parte din specia nevertebratelor și se compun exclusiv din creieri, ficaci, carne macră și fleici. Calitatea prînzurilor noastre creșu în aceeași măsură dar, din nefericire, steluțele aurii de grăsime plutitoare din supă și ghemotoacele

de pline înecate în sosurile rumene ale delicioaselor fripturi, nu întîrziră să-și arate efectul. Așa că într-o bună zi (care numai bună nu era) făcui neplăcuta descoperire că am și eu „ficat”. Și chiar unul foarte mărit, după cum constată medicul, și care se cerea răsfațat, - ficatul - numai cu carne slabă la grătar, de preferință mușchi de vacă.

Nădejtile mi se îndreptară, bineînțeles, imediat spre prevenitorul și politicianul Titi, deși nevastă-mea nu era de loș sigură de reușită, avînd în vedere că și bunăvoința unui măcelar are limite. Totuși, ce nu face o soție iubitoare pentru soțul ei bolnav? Se înființă deci la centrul de carne și foarte jenată, îi relatează tovarășului Titi nenorocirea care mă lovise, avînd grijă să exagereze în mod conștient suferințele mele momentane cit și cele ce mă pășteau, dacă nu voi ține cel mai strict regim. Și la urmă, făcîndu-și curaj, sfîrși:

- ...Așa că, dacă ai, și dacă nu te superi și dacă vrei să fii drăguț, te-aș ruga, dacă se poate, să-mi dai niște... niște... mușchi.

Cuvîntul fatal fusese rostit. Palidă de emoție, nevastă-mea nici nu îndrăzni să ridice privirea. Tovarășul Titi însă nu șovăi o clipă. Își duse mîna la plept și cu gestul cavalerului medieval care își oferea spada și inima, rosti solemn:

- Pentru dumneavoastră, domnișă, se găsește! Și adăugă pe un semiton mai jos: Veniți pe la cinci, și vă dau unul gata fezandat. De trei zile stă în frigorifer...

Și așa a și fost. Ne-a dat un mușchi din care am mîncat cinci zile. Ce mușchi! Îl frigeam la grătar, dar nu prea tare. „În sînge” cum spun gurmanzii. Apoi îl presăram cu puțin pătrunjel tocat și-l împodobeam cu o coronită de unt proaspăt. Untul se topea pe mușchi, mușchiul ni se topea în gură, iar noi ne topeam de fericire. Mai ales că după cinci zile ne-a dat alt mușchi, și apoi încă unul, și iarăși unul, și tocmai începusem să mă simt ceva mai bine cînd fericirea noastră culinară se curmă brusc.

Era a treia zi de la al cincilea mușchi - mă deprinsesem să depăn caierul vremii după numărul mușchilor consumați - cînd tovarășul Titi o opri pe consoarta mea pe stradă. După obșnuitul „Sărut mîinile, domnișă”, remarcă:

- V-am văzut aseară cu soțul dumneavoastră la restaurant.

- Da? Nu v-am văzut, se scuză nevastă-mea și se grăbi să adauge: Știi, soțul meu n-a mîncat decît niște pește rasol și n-a băut decît apă minerală.

- Nici dumneavoastră nu obișnuți vin?

- Ba da, dar soțul meu n-are voie, nu beau nici eu.

- Și... și n-ai vrea... Aici tovarășul Titi făcu o pauză, își netezi părul, își răsuci o mustăcioară imaginară, coborî vocea cu cel puțin o octavă și continuă mîeros... N-ai vrea să mergeți într-o seară și cu mine la un restaurant, la un pahar de vin?

Nevestei mele îi năvăli sîngele în obraz. Își înălță capul, își săltă sprincenele, și, fixîndu-l cu un suveran dispreț, îl înterogă înțepată:

- La restaurant? Bună ziua, tovarășe!

Sosi acasă furioasă, și reproșîndu-mi cele petrecute, îmi ocări „umflatul ăla de ficat”. După ce o calmai, o sfătui să treacă peste incident. „În fond”, argumentai eu, „tovarășul Titi” e un băiat înimos. A încercat și el ca orice bărbat mai îndrăzneț! A văzut că nu-l merge, ai să vezi că o să se resemneze, și o să se poarte la fel de amabil ca înainte.

Presupunerile mele nu se adeveriră, din păcate. După trei zile, cînd ultima rezervă de carne fusese devorată și nevastă-mea plecă iar după mușchi, tovarășul Titi îi răspunse cu voce congelată:

- Nu avem mușchi, tovarășă!

- Și... și cînd o să aveți?

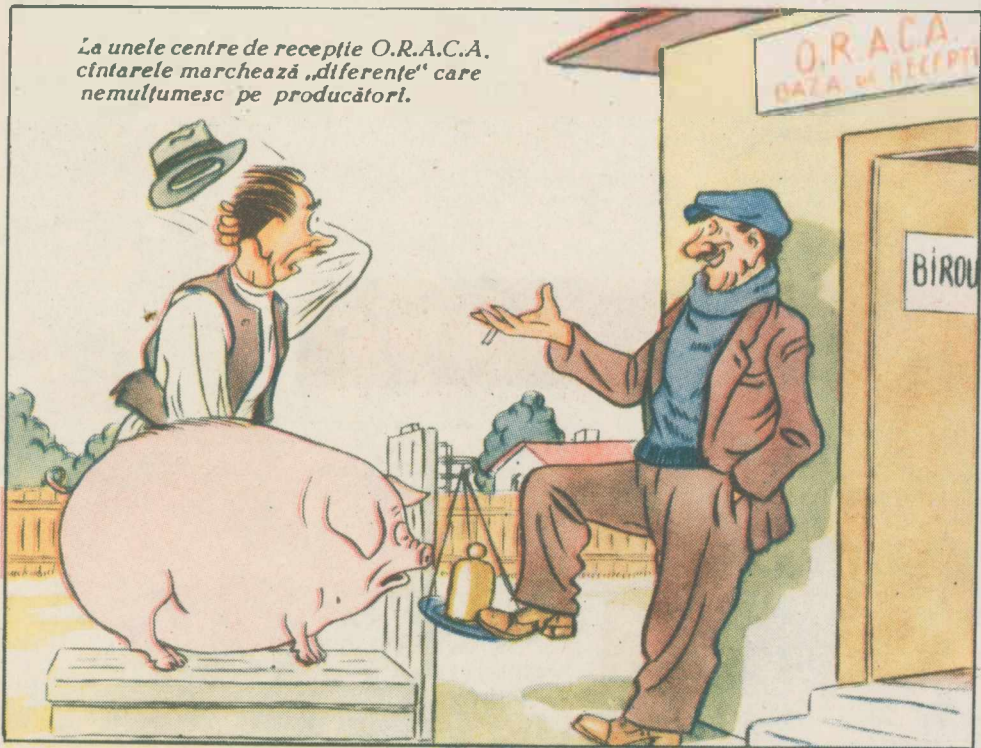
- Nu știu, mai încercați...

A mai încercat de cîteva ori, dar zadarnic. Tovarășul Titi n-ur se mai lasă înduplecat.

Și totuși mi-a venit o idee salvatoare. Una grozavă!

Și din nou mîncăm mușchi, deși nevastă-mea a rămas la fel de serioasă. „Atunci, cum?” mă veți întreba dumneavoastră. De fapt, e un secret, dar vi-l spun. Numai să nu afle și tovarășul Titi!

Am invitat la noi o soră mai mică de-a nevastei mele, care locuiește în provincie. E tot frumoasă și tot serioasă. Va cumpăra mușchi de la tovarășul Titi. Avem grijă, bineînțeles, să nu ne zărească împreună. Și dacă după al cincilea mușchi o poștește și pe ea la restaurant, n-are nimic! Socrii mei să fie sănătoși! Au șapte fete, șapte păpuși! Pînă mi se epuizează stocul de cumnate, sper să scap de „ficat”! Și, poate, și de Titi.

La unele centre de recepție O.R.A.C.A. cîntarele marchează „diferențe” care nemulțumesc pe producători.

NEDUMERIREA PORCULUI

- Ce-o fi cu mine?! Trag la cîntar cît anul trecut și anul trecut eram totuși jumătate ca astăzi!!!

Desen de FRED GHENĂDESCU

ȘUBLERUL tăi MITACHE

de VIRGIL PUICEA

- Bă, care mi-ai luat șublerul, bă?... Nu răspundeți?... Bineee!...

- Vezi, nea Mitache.

- Și tu ce vrei?

- Vreau să spun că...

- Te rog să mă lași în pace! De azi de dimineață numai de capul meu te ții! Da' mai vezi și de alții.

- Bine, da' eu...

- Nimic! Cine-i aici strungar frunțaș pe secție? Eu sau tu?

- Dumneata, nea Mitache, da' eu...

- Tu ești un normator acolo, cu cronometrul de gît și cu carnetul în mînă. Păi, vezi-ți te rog de cronometru și de carnet, nu te-apuca să înveți pe frunțași cum să muncească.

- Da' eu vreau...

- Eu nu vreau!

- Vreau să-ți spun...

- Nu-mi mai spune!

- Vezi că...

- Nu văd nimic...

- Șublerul... răcni disperat normatorul cel mărunțel...

- Șublerul?... Ce-i cu el? Ce ții să năzărit?

- E acolo, sub șpan!...

- Ptiu! Fi-iar ai dracul de șubler!... Și de ce n-ai spus de la început, frățile?

- Păi, dacă nu m-ai lăsat...

- Sigur, eu nu te-am lăsat! Asta n-ai găsit timp să-mi spui, da' pentru toate prostiile alelalte ai găsit, hai?

- Nu-s prostii, nea Mitache! O să te convingi că o bună organizare a locului de muncă nu poate decît...

- Vezi că iar începi? Vezi că...

Dar Mitache se opri în mijlocul frazei, căci dădu cu ochii de mine. Carnetul și creionul din mîna mea, îl făcură să bănuiască ce meserie am și ce caut acolo. Fața încruntată i se lumina de un zîmbet vesel.

- Ziarist, ai?

- Da, ziarist, l-am răspuns.

- Da, poftim, poftim mai aproape! Lasă că știu eu de ce ai nimerit la mine! Și-mi făcu complice - cu ochiul.

- Păi... eu...

- Ce mai tura-vura! Ai văzut stegulețul!

Într-adevăr, pe strungul lui Mitache era așezat un steguleț de mătase roșie cu litere brodate „Frunțaș în muncă”. Și, drept să spun, stegulețul mă atrăsese acolo. Strungarul își șterse mîinile pe un șomoig de cîlți pe care îl trînti peste cheia strungului, și îmi întinse mîna.

- Mitache mă cheamă! Ion Mitache. O clipă, să schimb piesa... și se îndepărtă grăbit spre un morman de piese nestrunjite, așezate la cîțiva metri. Din urmă îl ajunse vocea subțire a normatorului:

- Nea Mitache, de ce nu-ți aduci piesele mai aproape?

- Iar?... se încruntă Mitache la el. Mă, cine-i frunțaș aici, eu sau tu?

- 'Mneatale, nea Mitache, dar cu piesele să știți că...

- Piesele le pun acolo unde vreau. Așa îmi place mie, să fie loc liber lîngă strung. Poate mai pică vreun ziarist și mai fotografiază - și iar îmi făcu cu ochiul - ...Ori n-aveți fotograf?

- Ba am! Dar e alături, la „Montaj”, cu brigada utemistă...

- Aha!... Da'... vine și aici, nu?

- Vine, sigur! Mai are puțin acolo și vine...

- Da' să se grăbească. Acuși sună de patru!

- Vine, vine precis! Pînă la patru, vine.

- Așa!... Vezi?

Se-ntoarce Mitache triumfător spre normator:

- Vine fotografu'. Ce vrei matală? Să nu poată lucra din cauza pieselor?...

- Mai bine să piardă timpul fotografu', decît dumneata!...

- Lasă, nenicule, nu mă mai dăscăli, că-mi știu eu meseria!... Și, către mine: o clipă, să schimb piesa... Da' unde naiba o fi cheia... Care mi-ați luat cheia de la strung, fraților?

- E sub cîlți, îi arăt eu.

- Aha!... Uite a naibii unde s-a băgat!... Și, cum își spuneam, tovarășe ziarist, că d-asta ai venit, ca să afli, aplic o metodă de tăiere rapidă! Ieri am dat o depășire de 112%! Numai normatoru' ăsta se tot ține 'de capu' meu...

- Mă țin, nea Mitache, și am de ce. Dacă ți-ai organiza mai bine locul de muncă, ai putea să...

- Ei, acu' ce să-i răspund? Nene, cine-i frunțaș aici? Eu, sau dumneata?

- Dar, ia spune-mi, mai aplică cineva metoda asta? Îi întreb eu.

- Da, cum nu. O... fetișcană, una Anuța Gheorghe. Eu am calificat-o!... Azi a început să lucreze după metodă. Ce să-i faci, încearcă fetița...

- Și reușește foarte bine! Intervine normatorul...

Nea Mitache îi zvrile o privire, să-l fulgere.

- Se vede că ai treabă cu strungul meu.

- Am eu dumneata.

- Și care e procentajul pe care l-ai obținut? Întreb eu din nou.

- Păi, nu v-am spus? O depășire de 112%... Da'... unde m-ai șublerul, frate?... Nicule, ai luat tu șublerul meu?

- Eu?... Ce să fac cu el? N-am luat nici un șubler!...

- Păi, parcă mi-l ceruși adineauri?

- Nu ți-am cerut nimic!

- Hai, mă, dă-mi șublerul!...

- Dacă nu-i la mine...

- Nu-i la tine?

- Nu!...

- Nu?...?

- Nu!...

- Bineee!...

Și Mitache îi întoarce furios spatele. În urma lui, Nicu pufnește în ris.

- Mitache! Uite-ți, mă, șublerul. E în buzunarul de la spate.

- În buzunar?... Ia uită-te, nene... Da' ce s-aude cu fotografu' ăla, vine sau nu vine?

- Vine, vine!... Uite-l!...

- Aha, ia timp! Că acuși sună!

Și, într-adevăr, în aceeași clipă sună de schimb. Mitache își îndreptă salopeta, își strînse cordonul, își aranjă bascul pe o sprinceană, în timp ce fotografu' pregătea aparatul. Se apropie de strung echipa de întrecere.

- Nea Mitache, azi ai dat tot 112%!

- Ați văzut? Să vadă și normatorul, că toată ziua s-a ținut de capul meu... că, zicea, organizare, loc de muncă...

- Avea dreptate, fiindcă ai fi putut da mai mult!

- Și matală? Mă fraților, cine-i frunțaș, eu sau...

- Eu nu sînt, nea Mitache, dar azi nici 'mneatale nu ești. O să-ți ia stegulețul!...

- Cum să-l ia? Vezi-ți de treabă și inai lasă-mă în pace! Nu vezi că-asteaptă fotografu'?

- Ți-l ia, nea Mitache! Ți-l ia Anuța!

- Anuța?...?

- Sigur. A realizat 136%...

- Cum, mă! Anuța? Aia, d-ama calificat-o eu?

- Dacă n-a pierdut timpul... Și și-a organizat locul... Timpul, neică!...

- Ce timp, nene, ce timp?

- Păi, uite ici socoteala, intervine și normatorul, că d-asta ar stat lîngă dumneata de azi-dimineață. Te-am cronometrat. Ai făcut 96 de piese și fiindcă nu le ai aproape, te-ai dus să le iei din grămadă. La fiecare ai pierdut în medie 25 secunde. Asta face 2400 de secunde sau 40 de minute.

- Cum, mă? Trei sferturi de oră?

- Stai, că nu-i tot. Cu căutatul sculelor pe care nu le pui la loc ai pierdut cam 20 de secunde de fiecare dată și de azi-dimineață numai șublerul l-ai căutat de vreo 50 de ori! Asta face cam 17 minute. Pune tot atît pentru cheia de la strung și pentru celelalte unelte, mai fac încă o dată 17 minute, deci 34 de minute, în total. Plus cele 40 dinainte, înseamnă că ai pierdut o oră și un sfert.

- O oră și un sfert?...?

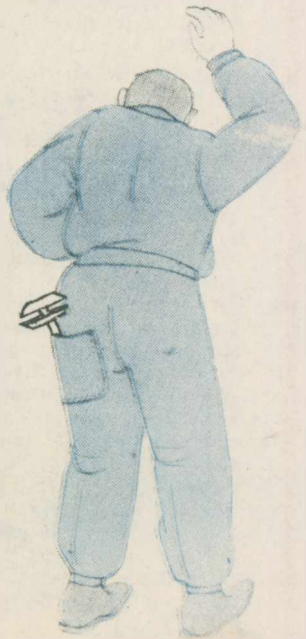
- Din opt ore n-ai lucrat decît șase și trei sferturi. Ți-a luat-o Anuța înainte.

- Anuța, mă?

- Da, da. Anuța! Hai, tovarășe ziarist, s-o fotografiezi.

În urma noastră, mai auzirăm vocea lui Mitache, întrebînd fără chef:

- Mă, unde naiba o fi șublerul ăla?

Oameni cu principii

R

Este necesar, înainte de toate, să reținem un lucru: tovarășul Costache este un om care ține la principii, sau, cum spune el:

- De fapt, eu sint un om cu principii.

În afara principiilor sale, tovarășul Costache nu există. Fără principii, ar fi ca un pom fără crengi și fără frunze sau ca un băț de chibrit fără fosfor.

Pentru fiecare dintre acțiunile sale, tovarășul Costache se lasă dirijat de un principiu și se pare că dirijarea se face prin unde care nu se văd, cum nu se văd principiile tovarășului Costache.

Nenumărate sînt exemplele care pot ilustra felul de a acționa al eroului nostru. De pildă, dacă dumneata, cititorule, zici simplu:

- Mă duc acasă cu tramvaiul 16... tovarășul Costache spune, ca și cum ar fi vorba de rezultatul unei profunde reflecții:

- Eu, frate, îl iau numai pe 14, din principiu.

Dar nu-ți spune că dacă ar lua un alt tramvai, n-ar ajunge acasă, pentru că numai 14 trece pe strada pe care locuiește el.

Dacă dumitale, cititorule, sau mie, ne este sete, bem ca să ne astîmpărăm setea. La tovarășul Costache, problema devine altfel:

- Eu, vere, dacă mi-e sete - zice el - nu beau decît sirop, sau limonadă... din principiu.

Desigur că exprimîndu-se astfel, tovarășul Costache creează confuzii și stîrnete interes, fiecare întrebîndu-se de ce n-ar bea din pahar ca toată lumea și nu din... principiu. Dar așa-i el, ciudat.

Tot din principiu n-ar da o țigară unui prieten, să-l picie cu ceară:

- Nu-s zgîrcit - spune el - dar, din principiu, nu dau țigări unui fumător.

Bineînțeles că nu trebuie să-ți pierzi vremea și să-ți explici tovarășului Costache că unul care nu fumează, nici nu i-ar cere țigări

Și nu cedează locul care nu-i aparține... din principiu.

Tovarășul Costache susține că tubeste copiii.

- Dar am un principiu, nenicule: copilul să-ți știe de frică. Dacă îi dai nas, s-a dus cu educația și dacă nu-l „atingi”, s-a dus cu respectul.

De aceea, cînd copilul îi cere o limonadă, tovarășul Costache refuză. Și îți explică:

- Îi cedezi azi cu o limonadă, mâine cu o înghețată pe băț, poimîine cu o acadea și... gata: a prins obiceiul aperitivelor. Că doar așa m-am pomenit și eu cu năravul de nu pot fără cinci țuleci înainte de masă. Dăia nu-l dau limonadă, decît dacă mi-e sete și mie...

Ca locatar, tovarășul Costache își plătește aproape la timp obligațiile. „Aproape” și nu imediat, pentru că:

- Eu, tovarășe, nu vreau să lucrez mecanic: cum iau leafa să și fug la plată. Sint că mă automatizez și asta n-am s-o fac, din principiu.

Cînd i se cere să avanseze - ca și ceilalți - o sumă necesară unei reparații urgente la lift, răspunde:

- Nu, puțule, eu nu-s cămătar. Nu dau bani cu împrumut, din principiu.

Este drept că tovarășul Costache locuiește la etajul unu și în doi timpi și opt trepte este acasă, spre deosebire de tovarășii săi, care locuiesc la etajele 6-7-8.

La drept vorbind, poți să-i ceri omului să-și schimbe principiile pentru unul sau chiar două etaje? Să calce aceste principii sfinte în picioare? El nu-și șterge încălțămîntea pe preș, numai pentru că s-a pus un afiș la intrarea în bloc, pe care scrie „Ștergeți picioarele”:

- Ăsta-i ton de comandă, frate - zice el supărat - și nu mă supun.

Am un prieten, pe n Radu Costescu. Ne cur vreo douăzeci de ani, de cînd hoinăream împreună rele goale pe străzile ca ne jucam de-a soldații. Că pilărit, cu el am fost la mară și tot împreună am liceul. Băiat bun, Radu, calitătii. Dar, tocmai din s-au tras cele mai multe. E drept însă că avea și defect, unul mititel, abia lua în seamă; era cam îmi aduc aminte că după minat liceul, m-am întîlnit cu el pe stradă.

- Ce faci, Radule, la-ai eu, intri în vreo facultate?

- Sigur că da!

- Unde?

- Încă nu știu. Să mă desc... știi... îmi plac toate la care să mă opresc...

- Peste cîteva zile nu s-mesc înscrieri, așa că h-lute!

- Nici o grijă! Nu răz căruță!...

Se vede treaba, însă, că să-și dea seama ce ramur mai mult, așa că a rămas

Peste cîtva timp l-am în nou. Era îmbrăcat foarte purta, mindru, o geantă la subțioară.

- Noroc, Radule! l-am Apoi, privindu-l geanta

- Nu cumva te-ai înscrii mi-ai spus nimic?

- Nu! Vezi tu, mi-am că nu-l chiar atât de ușo care din aptitudinile mele puternice... Știi... am atîtea

De aceea m-am hotărît să tru un an în producție... am și intrat!

- Nu mai spune! Ca ce - Funcționar sau, mai pu tabel...

- Imposibil! Rizii de mi geai de matematici, ca tămile.

Radu rise cu superioritate - Ce vrei, dragă, e o pe care de abia acum se seama că o am. Știi doar c posed l...

MODA DE TOA

- De ce tiră masă?
- Cum, m...
Se poartă ca

Mantou „cucu-bau”.

de GEORGE CAILEANU

- Oh, da! Dar cu facultatea ce faci?

- Am un an înaintea mea și o să mă pot gândi serios. Până la urmă mă hotărăsc eu, n-ai grijă!

Doar anul are 365 de zile, iar Radu alțea resurse...

Cînd l-am întîlnit din nou mi s-a părut cam schimbat și mai slăbit. Își lăsase mustăcioară și de cum mă văzu, mă apucă de braț și mă trase spre un loc mai liniștit:

- Dragul meu, țin să-ți fac o destăinuire minunată!

- Ai intrat la facultate?

- Aș! Sînt îndrăgostit!

- Lasă-te de glume! Spune mai bine că nu vrei să discutăm de chestia asta, și gata! Ce-o mai scalzi și-o-n-cureți atît!

- Nelule, îți jur pe ce vrei tu! Sînt îndrăgostit lulea!

- Bine! Să spunem că ești îndrăgostit. Te împiedică asta ca să studiezi?

- Dar, bine, tu nu înțelegi? Ar însemna să mă creadă fata un copil...

M-a pufnit rîsul.

- Nu rîde! Am intenții foarte serioase! Vreau să ne căsătorim!...

Ce era să-i spun? Chestiunile sentimentale sînt totdeauna un subiect delicat, așa că l-am părăsit pe vecchiul meu amic, urîndu-i multă fericire.

- Și nu uita să mă chemi la nuntă! am mai adăugat eu surzînd.

- Vai, se poate!?... Nu ești tu cel mai bun prieten al meu?...

Apoi, pe cînd ne strîngeam mîinile,

- În ce privește facultatea... mă mai gîndesc eu...

L-am întîlnit peste cîteva săptămîni la un prieten.

- Ce mai faci, Radule?

- Scriu!

- Scrii? l-am întrebat eu mirat. Apoi, luminîndu-mă: Aha! scrisori de dragoste! Dar unde a plecat?

- Cine să plece?

- Cum, cine? Logodnica! Sau poate scrii alteia?

- Ce-mi tot dai zor, frate, cu logodnica? De asta îmi arde mie? Sînt om serios! Scriu versuri!...

- Tu????

- Da, da! Ce te miri așa?

Și-mi recită începutul unei poezii „în curs de creație”, cum spunea el.

- Ei, ce zici de versurile mele? Sînt frumoase, nu?

- Da! Mai ales versurile luate din Eminescu!... Cred că recunoști!...

- Lasă, lasă, prea ești exigent! Care mare poet nu a fost influențat în tinerețe de predecesorii lui? Dar cu timpul, am să mă afirm! De data asta sînt hotărît! Ai să mai auzi vorbindu-se de mine!

De facultate n-am mai pomenit nimic. Toate resursele lui erau concentrate asupra poeziei.

- Radule, Radule!... Măi, Răducule, măi, vino-ți odată în fire! Ce-o să se aleagă de capul tău?

- Lasă, lasă! Nu-mi mai purta de grijă! Dacă nu reușesc cu poezia, mă apuc de proză. Știi doar cîte resurse am!...

A trecut de atunci mai bine de un an în care nu l-am mai văzut de loc. Într-o după-amiază, ducîndu-mă la cinematograful, dau nas în nas cu el.

- Doriți un bilet? Am unu-n plus... Zece lei!...

- Radule! Ce faci aici?

Se uită lung la mine și i-au trebuit cîteva clipe ca să mă recunoască.

- Ai Noroc, Nelule!...

Băgă, stingherit, în buzunar biletul pe care mi-l oferise.

- Ce mai faci, Radule? Cu ce te ocupi?

- Deocamdată cu nimic!...

- Cum asta?

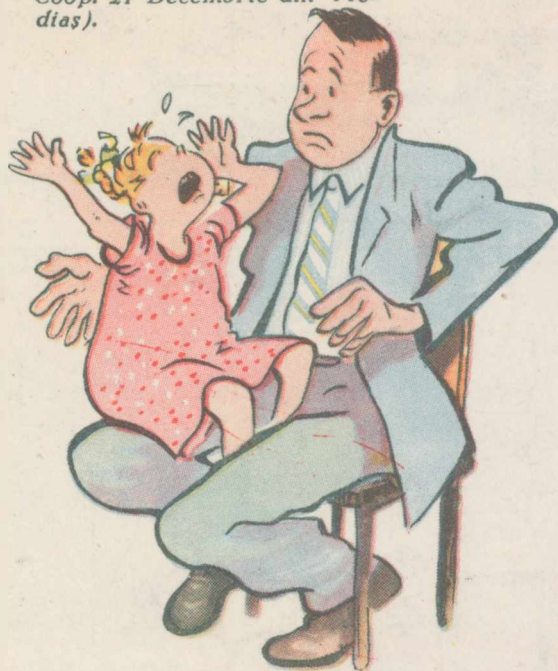
- Sînt plictisit, dragă, plictisit de moarte! M-am saturat și de contabilitate, și de versuri, și de proză, și de toate!... Mă gîndesc să dau totuși examen la facultate!...

Îl bătu prietenește pe umăr:

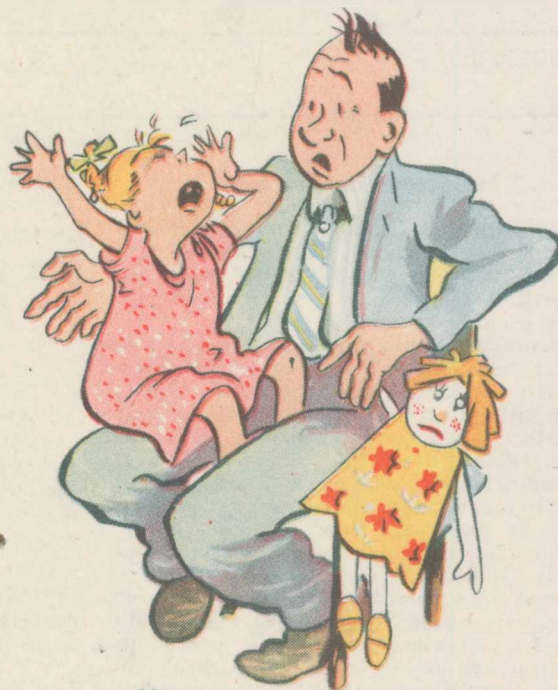
- Bravo, Radule! În sfîrșit!... Dar nu-i nimic. Mai bine mai tîrziu decît!... Și unde ai de gînd să te înscrii?

- Vezi tu, aici e problema! Încă nu m-am hotărît!... Știi... eu am alțea resurse!...

Jucăriile produse de unele întreprinderi sînt urite (Coop. Muncă și Artă-București și Coop. 21 Decembrie din Meșdiaz).

- Vreau o păpușă!

- Nu mai vreau păpușă!!

Desen de OSOROVICI

Desene de GETTA BRĂTESCU

fața de
ști?...

- Ți-ai pus pantofii mămicii, să fii și tu la modă?
- Nu, eu vreau să mănînc dulceață!

- Nu e frumos să umbli numai cu șorțulețul, fără fustiță!
-Da' ce, tanti cum umbli?

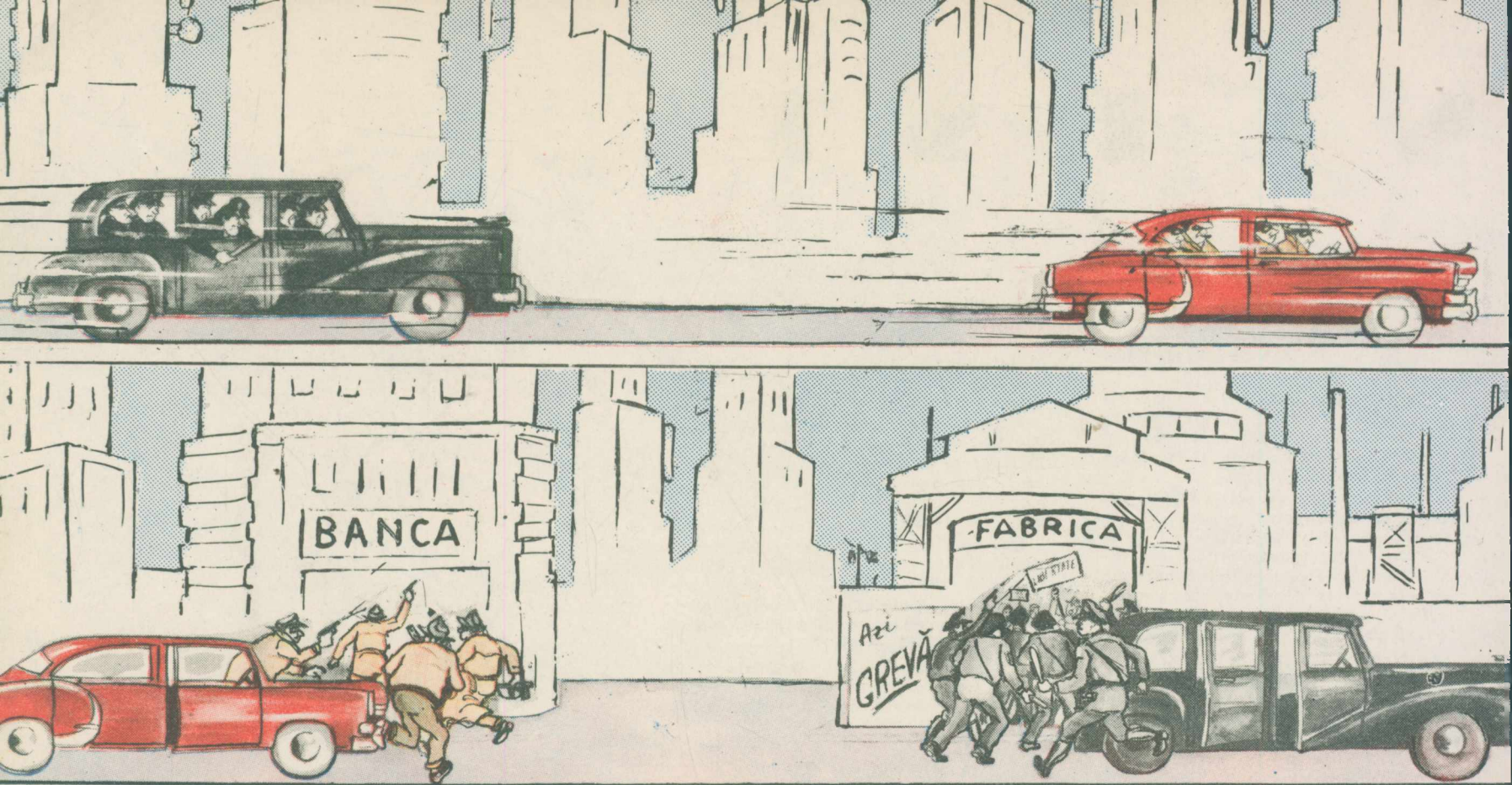

- Băgați de seamă, vă cade cordonul!

- Ei merge?
- Nu prea, dar seamănă ceva teribil!

Desen de I. DAVIDESCU

„Spărgători”

Filantropie... interesată

Ziarul belgian „Nation”, inverșunat apărător al politicii de pe „poziții de forță” față de care manifestă o deosebită înțelegere și grijă, are, din această pricină, un restrâns cerc de cititori.

Pierderile mărturisite ale acestui ziar se ridică la 15 mii de franci lunar. Iată cum a găsit că cuviință conducerea ziarului „Nation” să explice cum, în ciuda acestor pierderi, ziarul totuși apare cu pretenții de „tribună liberă” și „obiectivă”: „Noi datorăm posibilitatea de a apare generalizată binecunoscută a unui filantrop celebru în regiunea Liège”.

Dar care este „filantropul celebru” amintit de „Nation”?

După cum recunoaște însăși „Nation” omul care posedă o asemenea înaltă calitate nu este nimeni altul decât marele industriaș contele de Laucit „celebru” nu prin „filantropia” sa, ci prin metodele brutale de exploatare introduse în uzinele de la Cockerill unde lucrează 18.000 de muncitori belgieni.

Nu este deci de mirare că unui ziar subvenționat de un asemenea „filantrop” muncitorii belgieni, cititorii belgieni, în genere, îi întorc spatele.

Despre felurite scrinteli

Unii oameni, care nu pot înțelege lucrurile așa cum sînt, le suferă, le învîrtesc, le schimonosesc, doar, doar vor scoate din ele un înțeles ascuns, un tîlc misterios. Astfel, „adevărată cauză” a intrării celor patru mari a fost dibuită și lămurită de d. Alfred Nahon, fondator, animator, director și redactor al unei fîtuici astrologonice din Lausanne, și președinte al „Asociației Mondiale Interplanetare” în felul cum urmează: A aflat pasămite, domnul președinte, că în luna martie a. c. mai mulți marșienți au descălecat dintr-o farfurie zburătoare în Anglia, și au dat foc unei uzine atomice. De aceea, marile puteri, speriate de acest atac, prevestitor al unui viitor război, au încheiat războiul rece pămîntesc pentru ca să poată face față războiului cald pe care n-l pregătesc marșienții. Și tocmai de aceea, scrie d. Nahon, au fost văzuți

la Geneva, în timpul conferinței, mareșalul Jukov, generalul Gruenther și amiralul Radford. Lucrul pare de necrezut, nu? Și totuși există o presă care publică delirul lui Nahon... Da, războiul rece mai înfierbîntă destule minți.

Cu și fără benzină ...

Correspondentul din Washington al agenției *France Presse* anunță: „Mr. Floyd S. Bryant, fost vicepreședinte al societății petrolifere „Standard Oil of California” a fost numit adjunct special al Ministrului Apărării al S.U.A., Charles Wilson”.

Știut fiind că Mr. Charles Wilson a fost președintele Societății de automobile „General Motors”, noua numire e cît se poate de potrivită, fiind iar un lucru inde-

ÎN LUMINA FAPTELOR

oște cunoscut că fără benzină nu merge motorul. De aici încolo vor merge lucrurile ca pe roate.

Și mai vrea...

Dictatorul de la San Domingo, capitala cu 27.321 locuitori a Republicii Haiti, instalată pe o insulă izolată, situată între America de Nord și cea de Sud, se mulțumește cu patru nume: Rafael Leonidas Trujillo y Molina. Dar nu era mulțumit pentru că nu avea destule titluri. Nu-i ajungea să fie Conducătorul Statului, Președintele Republicii, Generalissimul forțelor armate, Ministrul afacerilor străine, Ambasador extraordinar, Șef permanent al delegației dominicane la O.N.U., Mare cancelar al universității, Doctor în drept, Intemeietorul libertăților, Apărătorul credinței, Desființatorul comunismului, Binefăcătorul patriei.

Nu i se părea, mai ales, îndeajuns de pompos, de strălucit, adjectivul „binefăcător”. De aceea, cu prilejul aniversării a 25 ani de la „alegerea” lui ca președinte, Don Rafael Leonidas și-a decernat, printr-un document tipărit pe pergament cu litere de aur, un titlu în plus: „Părinte al patriei”.

Poporul însă susține că nomenclatura e incompletă.

„Tatăl patriei” e de fapt vitreg.

Cerc vițios

Doă ziare britanice și-au serbat de curînd centenarul: *The Daily Telegraph* (tiraj un milion de exemplare) și *The Scotchman*. Aniversare rară, la care normal era să curgă numai șampanie, felicitări și urări de „la mai mare” (tiraje). Cînd colo, onorabilul și îndeobște cunoscutul *Times* a profitat de prilej ca să-și bruftuluiască confracții cun e mai rău.

Oficioul „Foreign Office”-ului a constatat astfel, între altele, că în presa britanică de mare tiraj, invidia, gelozia, intoleranța și prefăcătoria sînt prea adesea încurajate... Tonul general al articolelor de ziar este urletul permanent iar căutarea efectului predominantă.

Cauza ?...

„Cursa după tiraje monstre”, din pricina căreia „instinctele cele mai mirșave sînt încurajate, nu numai în domeniul desfrului, ci și în acela al vieții sociale și al comportării.”

Nu se poate spune că nu s-au schimbat... amabilități și felicitări senzaționale. O să salte tirajul...

„Mai alergați și voi”

Perceptorul general din Pasadena, California, S.U.A., a dispărut din localitate, împreună cu toate bunurile administrației financiare de sub grijulia lui obiăduire. Un singur lucru a lăsat în urma lui: un aviz cu următorul cuprins, adresat contribuabililor: „Pînă acum am alergat eu după voi. Acum mai alergați și voi după mine”.

Locuitorii din Pasadena nu s-au grăbit însă de loc să dea fuga după dispărut. Că doară pentru ei este tot una dacă vechiul perceptor o să ia șapte piei de pe ei, sau un altul în locul lui.

Ați auzit?? „Sympat“.

Un nume nou, gingaș, o revelație: „Sympat“.

Știrea s-a răspândit cu viteza fulgerului în cercurile de afaceri belgiene. Toate părțile sînt favorabile. Chiar și patronii care făceau caz că se feresc de politică ca de mama focului și-au descoperit peste noapte veleitățile de „Sympat“iști.

„Sympat“ și-a făcut un debut modest. Mai întâi - pe birourile patronilor și-a făcut apariția broșurica „Sympat“, o cocheta cărțuțe scrisă cu litere albastre pe fond alb. Așa a luat naștere o mărunțică și practică filozofie de buzunar, filozofia „Sympat“istă.

Pe coperta broșuricii se află înscrisă geniala deviză a „Sympat“-ului: „Patroni mulțumiți și salariați fericiți“ (sau, cum s-ar putea spune, în termeni fabulistici, lupul fericit că mănîncă oile, și oile fericele... că sînt înghițite de lup). Filozofia „Sympat“istă, dezvoltată în cocheta broșurică, pornește de la premisa că există două categorii de muncitori:

1) Cel care după fiecare cuvînt al patronului răspunde: „Am înțeles, să trăiți“. Din păcate - se vaită cel de la „Sympat“ - asemenea exemplare sînt însă foarte rare. Totuși ei sînt, cităm: „oameni politici, plîni de talent“.

2) Muncitorii care - auziți ce îndrăzneală! - se gîndesc numai la satisfacții materiale, cum ar fi „chestiunea de minimă importanță“ a salariului. Pe deasupra, mai cutează să facă și greve.

Pe muncitorii din această categorie „Sympat“iștii îi consideră, cităm din nou, „politicieni de ultimă speță“.

De ce oare? Iată: „Ei se supraestimează, găsindu-se pe panta declinului productivității lor“.

La rîndul lor, domnii de la „Sympat“ se supraestimează, asigurîndu-i pe patroni că le vor furniza un personal „care dă maximum de randament“, și care îndeplinește condițiile „salariațului ideal“, „să fie sociabil, să albe spirite de echipă, să fie bine dispus, și să fie liniștit la lucru“.

Fiecare dintre aceste condiții merită o explicație în parte.

„Să fie sociabil“ - adică să se asocieze intereselor patronului.

„Să albe spirite de echipă“ - cum de exemplu are un spărgător de grevă.

„Să fie bine dispus“ - pentru a nu-l îndispune pe patron.

„Să fie liniștit la lucru“, cu alte cuvînte, să nu ericnească împotriva metodelor inumane de ridicare a productivității muncii.

Vor reuși domnii de la „Sympat“ („Sindicatul patronilor belgieni“) să furnizeze fabricilor „un număr record de salariați ideali“?

Întrebarea e și greu să capete răspuns. Grevele se tîin lanț. Simpaticele filozofie simpatistă n-are decît un singur curs: muncitorii n-o consideră numai antipatică, ci odioasă.

DINU MANOLE

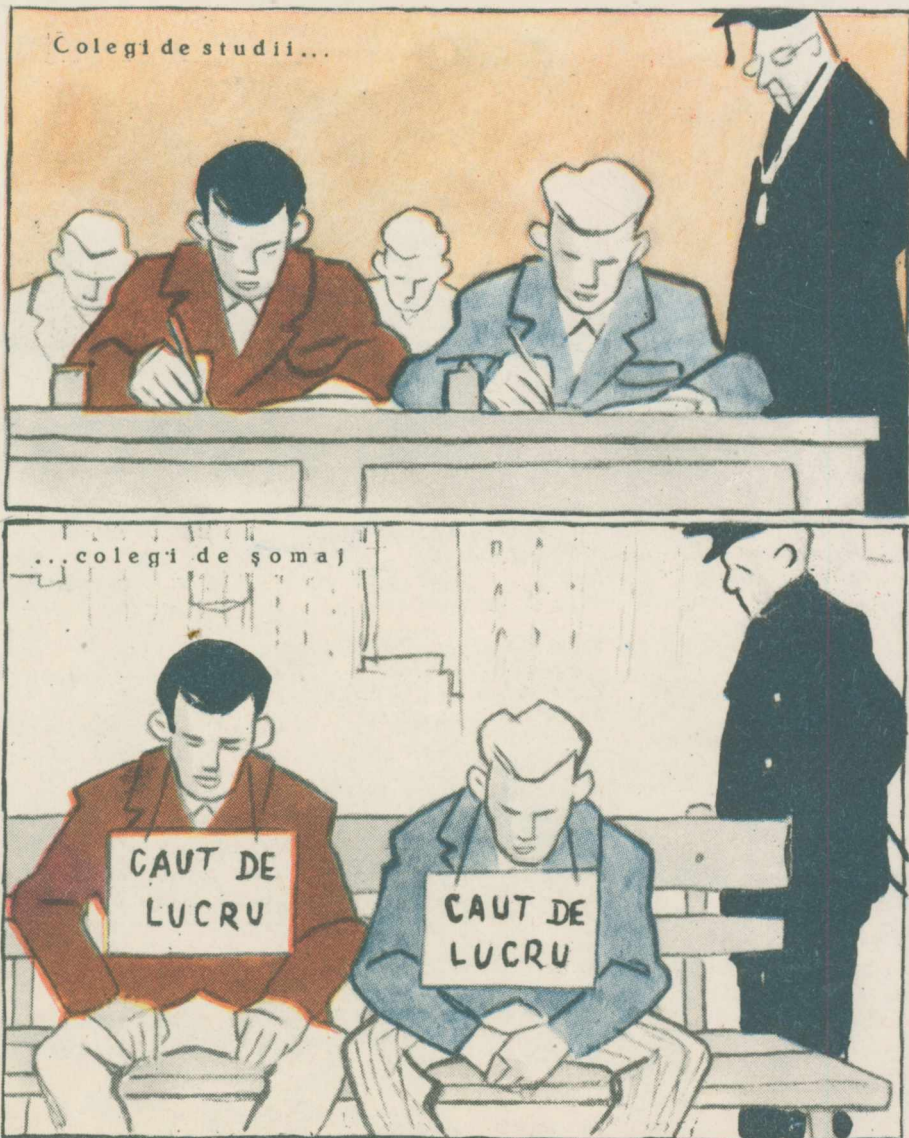
*In fabule cum totul e posibil,
Desigur pare foarte plauzibil
Ca vulpea să ajungă croitor!
E-un fapt divers, dar îmbucurător
Cînd cineva se lasă de hoște
Și orea folositor să redește!
Deci dornică de muncă colectivă
Se-nscrise vulpea-n cooperativă!
Desigur n-a fost greu ca să-i convingă
Și cerbicia unora să-nvingă
Cînd susțineau fățiș că vulpea n-are
Nici aptitudini, nici îndeminare,
In arta de-a croi! O vulpe însă
Nu poate fi în argumente strînsă:
- „Văzut-ați, spuse ea, la sindrofii
Ce-apreciați-vă vulpile-argintii?
Surori de-a mele proslăvite-n ode
Care-au lansat nenumărate modele!
Și le-a conșins! Intrată-n funcțiune,
A arătat mult zel și aplicațiune,
Dar vulpe fiind, ca-n orice meserie,
N-a renunțat de loc la viclenie:
De-a avea clienți săraci, un cal, un cîine,
Îi amina mereu: - „Mai vino miine!“
Încît sârmanii, pentru un costum,
Un an întreg băteau același drum!
De-a avea clienți cu oază-n societate,
Vreun leu, vreun elefant cu greutate
Sau vreun măgar ce din urechi mișca,
În muncă susținută se-arunca,
Comenzile-i mergeau din plin, pe roși,
Și-n timp record îl mînuiea pe toți!
Dar mai avea surata un cusur
Pe care-l pilduiesc fără-nconjur:
Mai teri veni-la ea un malmuțoi,
Un nou client, însă client „de sol“,
Care i-a spus: - „Știi ce? Sînt informat
Că te pricepi la modă mînună.“*

*Să-mi torni un costum, un „dernier cri“
Din stofă în carouri cu dungi gri,
Iar de croială, uite ce gîndeam,
Eu mi-am păzît recent, la cifc, un neam,
Un cimpanzeu, artist apreciat,
Cu un costum ca-n pișe îmbrăcat!
Să fii descrisă sumar: întâi o haină
Extrem de largă, cu o „cupă“ faină,
Cu umerii lăsați și buzunare
Multiple, prevăzute cu fermoare,
La talie foarte lungă, pe cît știu,
Șo pot utiliza ca parfesiu,
Iar pantalonii, bei pricepe lesne,
O să mi-ai faci ceva mai sus de glesne
Și foarte strîmt, așa precum și alte
Maimuțe poartă-n „cercurile-nalte!“
Zimbi și sireta vulpe, multumită,
Și începu să-i spună ipocrită:
- „Vai, ce maniere fine! Ce bon-ton!
Ce gusturi rafinate de cocon!
Maimuța a rămas, mă rog matală,
Arbitrul eleganței animale!
Vă fac costumul într-o zi sau două,
Un „sacrificiu“ pentru moda nouă,
Pe care cred că-l veți aprecia
Și-n consecință, îl veți onora!“*

Morala

*de astă dată e mai lungă!
Desigur croitorii pot ca să-ajungă
Și înși care ca vulpea de mai sus
Diverse compromisuri și-au propus
Să facă, fără milă de croială!
Ei, bine! Ca să scap și de morală,
Vă spun că nu pricep cam ce motive
Ar exista ca-n cooperative,
Să se-angajeze vulpi de acest soi,
Ce-s agreate doar de malmuțoi!!*

IN OCCIDENT

Colegi de bancă

Desen de A. PAVEN

Desen de ADRIAN LUCACI

„URZICA“ LA LEMNE

Reportaj de VALERIU CORNEA

Având în vedere răcirea timpului, Urzica s-a deplasat la câteva dintre depozitele întreprinderii „Combustibilul” - București, pentru a culege aspecte din munca de distribuție a lemnului și cărbunilor pentru populația Capitalei. În general, putem spune că am fost încălziiți de buna rinduire găsită în acest sector. Au fost însă și împrejurări care... ne-au înghețat.

Mișcare moale - căruțași tari

La depozitul nr. 2, de pe bd. Gării Obor, ajungem în jurul orei 8. Nu ne putem plînge de înghețul. Cetățenii șed pe bănci, fumează, discută... Personalul depozitului șade și el sub o remiză, fumează, discută...

- Vă rog, cine e responsabilul depozitului?

- Eu! Ursache Ioan! Ce doriți?

- Să fim serviți cu lemne!

- Luați loc!

- Pardon! Noi dorim să luăm lemne. Și cât mai repede, pentru că avem și alte treburi!

- Îmi pare rău, dar nu vă putem servi înăinte ca personalul depozitului să-și termine ședința...

- Ce ne facem, însă, că nouă ni s-a terminat răbdarea!

- Avem debit de tutun; la colț!

- Credeți că un pachet are să fie de ajuns pînă la terminarea ședinței?

- Sper! Pentru orice eventualitate, luați-vă însă două!

Fumăm va să zică două pachete de tutun și la ora 9 și 10 minute, prima căruță părăsește în sfârșit depozitul. Bine că s-a sfârșit ședința. Acum, începe... tocmeala.

Căruțașul Ionescu Vasile: - Cît plătești ca să-ți duc lemnele acasă?

Cliantul: - Păi... am plătit transportul!

Căruțașul: - Bine, bine, ai plătit dumneata transportul, dar mie nu mi-ai plătit nimic. Dai 10 lei?

Cliantul: Dar stai, tovarășe...

Căruțașul: - Asta și faci, staul! Și dacă nu dai 10 lei, pleci! Plec după alt „client”!

Dar căruțașul Ionescu Vasile e un om cumsecade. Pînă la urmă, n-a plecat după alt client. A plecat cu același... și cu cei 10 lei în buzunar. Cînd or să plece astfel de elemente, definitiv, din organizația „Combustibilului”?

Moale, moale, chiar și esența e moale

Tot la depozitul nr. 2, cetățeanul Stere Ștefan din str. Rășcani nr. 11, are de ridicat 1100 kg lemne pe tichet. La această cantitate i se cuvin 110 kg lemne de esență moale: brad, plop, tei.

- Cîte kilograme de esență moale mi-ai pus, tovarășe responsabil?

- Cît s-a nimerit!

- Și cît s-a nimerit?

- 190 de kilograme!

- Adică... 18 la sută, în loc de 10 la sută, cît e prevăzut!

- Uite, vezi, asta n-am prevăzut, c-ai să faci caz pentru 80 de kilograme de brad! Tot pe foc le pui...

- De pus, am să-mi pun eu lemnele pe foc! Cînd însă o să vă puneți dumneavoastră pe foc apucăturile învechite?

Un responsabil entuziast

...Și la depozitul nr. 6 de pe șoseaua Pantelimon este responsabilul tare în esență moale. Astfel, cetățenii Iurașcu Elena, de pe strada Călărăși 268, ia 1200 kg lemne la „toțerat” 220 kg brad, adică aproape de două ori cantitatea reglementară.

- Cum se face că admiteți încălcarea circularei numărul 2 din 6. I. 1955? - Îl întrebăm pe tov. Grecu Ilie, responsabilul depozitului.

- Eu sînt trup și suflet pentru populația muncitoare, tovarășe! Dau cît mai mult, numai să-mi vad clientul mulțumit!

- Cu alte cuvinte, dacă clientul era mai puțin vigilent, îi dădeai și 500 kg brad?

Stau la geam în astă seară
Și pîndesc într-una
Vreau mortis, cînd o
s-apară
Să vorbesc cu luna!

Astfel de prilej, mai rar!
Noaptea e senină
Și-am aflat din calendar
Că e lună plină.

Iată-o! Bine-ai răsărit,
Prea stimată lună;
Pentru azi și-am pregătit
Vestea cea mai bună.

Ti-o afirm sub jurămînt!
Protectăm racheta
Între tine și pămînt
Să facă naveta.

Toți amicii devotați
Te-or vedea, în fine,
Și prin O.N.T. Carpați
Vor sosi la tine!

Dar cum aș dori să n-ai
Nici o supărare
Iată cui să nu le dai
Viza de intrare!

Tinerii ce-ți vezi bărbos
De parcă-s sălbatici
Nu-ți primi, că-s uricioși
Și tot sînt... lunatici!

SUB CLAR DE LUNĂ

de RADU STĂNESCU

Nu-ți lăsa pe birocrați
Orice-ar fi să-ți spună,
Altfel vom fi aminați
Cu încă o... lună!

Îngîmfăților, as vrea
Să nu le ascuți glasul!
Te-ncurcau în calea ta
Cum țineau sus... nasul!

Carieristii să nu primești,
Chiar de vor cu-ardoare,
Căci îți cer, te pomenești,
Un transfer în... soare!

De seroii nu-ți aproba
Cî rămîi înună,
Chiar dacă te vor peria
Să te facă... lună!

De cei care la cîntar
Marfă dau cu lipsă
Nu-ți primi! La inventar
Ai să fi... eclipsă!

Nu primi nici birfitoare
Altfel auzi șoapte:
„Unde umblă luna oare
Noapte după noapte?”

Dăștia, că nu-ți vei primi
Lună, dă-mi cuvîntul!
Lasă-i jos pînă vor fi
Una cu... pămîntul.

Desene de MATTY

Renunțăm însă la discuție. Oricât am argumenta, tovarășul Grecu ne arată că în materie de brad, poziția sa e de lemn! Poate că, totuși, i-ar prili... o schimbare! Cel puțin de atitudine!

Pe jeratic

Deși veniți pentru lemne, cetățenii pe care-i găsim la depozitul nr. 103 de pe șoseaua Giulești nr. 12 stau pe cărbuni. Pe cărbuni aprinși! Sau, mai simplu, pe jeratic. Pentru că, deși e trecut de 10 - iar oamenii au venit de la 6 dimineața - nu s-a efectuat până la ora asta nici un transport.

- De ce n-ați început livrarea combustibilului? îl întrebăm, curioși, pe tovarășul Bogdan Ion, responsabilul depozitului. Pentru că vedem că lemne aveți, iar căruțele stau adunate în fața cîntarului.

- Mai e o căruță care încă nu s-a întors de la corvoadă.

- Și pentru acea una căruță nu lucrează celelalte 10?

- Bineînțeles! La noi se procedează organizat!

- Aha! Va să zică, în timp ce clienții așteaptă ore întregi, unii căruțași fac și ei o treabă. Se tocmesc cu clienții!

Într-adevăr, surprindem o conversație:

Căruțașul Gheorghe Petre: - Vrei lemne bune?

Clienta Tănase Ecaterina, de pe strada Curtea de Argeș nr. 29: - Bineînțeles că vreau!

Căruțașul: - Și vrei să ți le las în poartă... ori să te las de căruță?

Clienta: - În poartă, că de căruță mi-am lăsat serviciul astăzi, tot așteptînd să începeți treaba!

Căruțașul: - Bun! Atunci, eu sînt omul care-ți trebuie! Te costă un pol!

Clienta: - Pa mă costă un pol și șase lei!

Căruțașul: - Lasă banii aia. Un pol și șase lei e transportul legal. Eu vorbesc de ce mi se cuvine mie: polul suplimentar.

Clienta: - Știu eu ce ți se cuvine dumitale: o sancțiune severă pentru cerere de suprapreț!

Sîntem de acord cu clienta.

Cine e „responsabil“?

La același depozit 103 de pe șoseaua Giulești, se prezintă Boantă Tănase, din str. Nicolae Șerban nr. 16.

- Vă rog să-mi eliberați lemnele ce se cuvin mamei mele care e bolnavă.

- Nu se poate.

- Dar există o dispoziție în acest sens: rudele apropiate pot ridica lemnele, cu legitimație... Pofțiți actele.

- Bun. Vîno mîine!

Mîine.

- Vă rog să-mi eliberați...

- Aha! Tot dumneata! Vîno mîine!

- Nu era mai simplu să-mi fi spus ieri: vîno poimîine?

- Nu ne țineți de vorbă. Pierdem timp prețios!

Poimîine.

- Vă rog...

- Tot dumneata?

- Știu: mîine! Pînă una, alta: spuneți-mi

vă rog cine e responsabil aci?

- Responsabil ești dumneata... că mereu

vii să ne deranjezi.

Uluit de logica interlocutorului și fără să

fi putut discuta cu adevăratul responsabil,

clientul Boantă Tănase reclamă cazul Direcției

Combustibilului unde și plătește lemnele.

Venind din nou la depozit, e lăsat -

deși a venit printre primii - la urmă.

Cine e „responsabil“ de șicanarea unui

cetățean a cărui unică vină e aceea că mama

sa e bolnavă? Căutați... responsabilul!

...Și un depozit model

Depozitul nr. 14 din Piața Pușor, la ora 12 a terminat servirea tuturor clienților: în condiții desăvîrșite. În condica depozitului, numeroși cetățeni au înscris cuvinte cam de acest fel: „Felicităm colectivul acestui depozit pentru rapiditatea și corectitudinea cu care sînt serviți cumpărătorii.“

Iată o situație care ne încălzește... fără lemne și fără cărbuni. N-ar vrea și celelalte depozite să urmeze un exemplu prețios? Nu de alta, dar fiind vorba de combustibil, să nu se întimplă... să se ardă careva.

- Din păcate, din nou balonul depășește cu puțin bara...

- Oh! Vă rog iertați-mi confuzia, era vorba de un interviu cu învingătorul.

- Așa cum de altfel am prevăzut, jocul a cîștigat în combativitate...

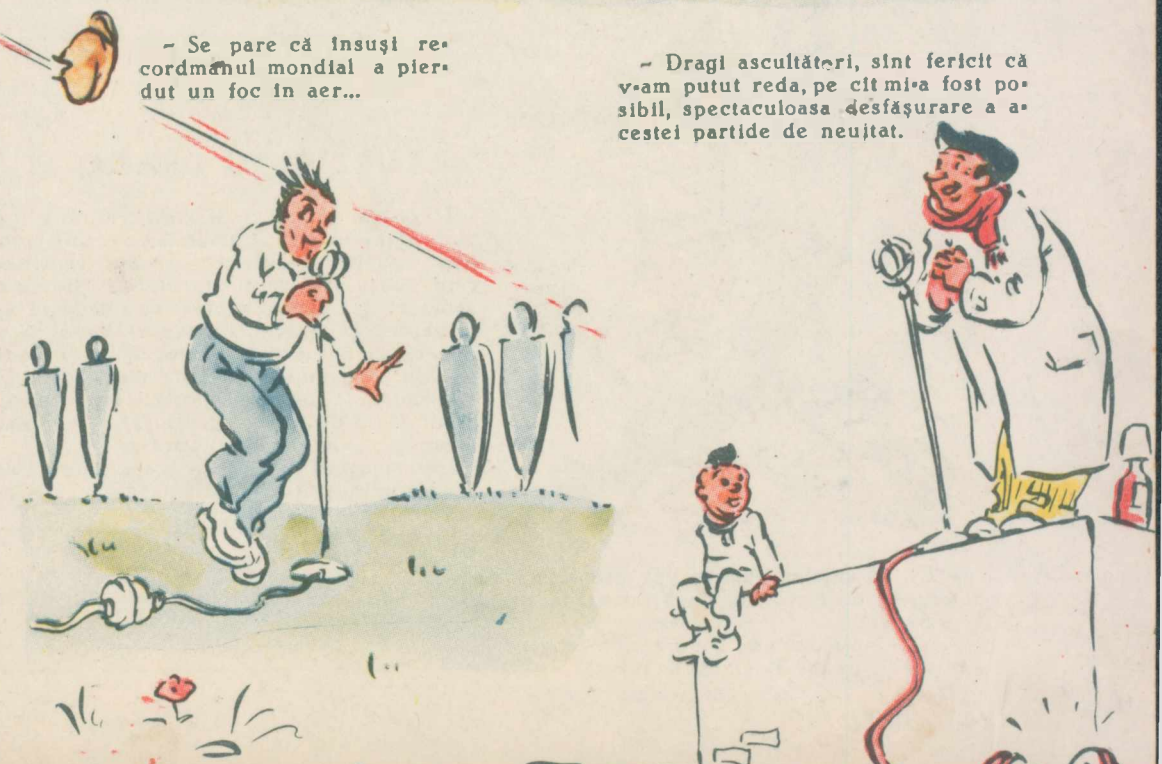

- Cîteva momente și acest valoros atlet ne va spune ceva despre noul său record...

- Se pare că însuși recordmanul mondial a pierdut un foc în aer...

- Dragi ascultători, sînt fericit că v-am putut reda, pe cît mi-a fost posibil, spectaculoasa desfășurare a acestei partide de neuitat.

URZICUȚO,

În satul Vintilești, raionul Inșurăței, regiunea Galați, cooperativa Bordei Verde are ca gestionar pe cetățeanul Crăciun Sîrbescu. Un nume predestinat, fiindcă gestionarul nostru o ține tot timpul într-o sărbătoare. Deschide cooperativa când are chef, și ca să aibă chef, trebuie, firește, să și-l facă. Deci programul cooperativei e foarte simplu. Dimineața, e închisă pentru că gestionarul n-are timp s-o deschidă, fiind ocupat să bea, iar după-amiază e închisă pentru că gestionarul are timp s-o deschidă, dar nu mai poate.

Cînd oamenii din sat au sesizat biroul cooperativei cu privire la această situație, însuși biroul, respectiv tovarășul președinte și tovarășul contabil, a luat măsuri urgente; dar, pentru a nu strica cheful colegului gestionar, l-au sancționat chiar la locuința lui, unde s-au consumat în colectiv cinci litri de rachiu, ceea ce a asigurat cooperativei o vacanță de două zile, spre marea bucurie a lui Crăciun... Crăciun... N-am spus de la început? Nume predestinat să o ducă într-o sărbătoare. Dar, vorba aia: pînă cînd?

Un grup de țărani colectivisti

Sfatul popular din Predeal
se află situat într-un loc
greu accesibil.

Desen de A. DOBRICĂ

- Eu nu înțeleg cum te vei prezenta la concursul de alpinism, dacă nu vii la antrenament!

- Nici nu-ți nevoie! De o vreme încoace am mereu treabă la sfatul popular!

URZICO,

Ți-l recomand pe Cucinschi Petre, șeful Stației C.F.R. Roman, care are nevoie de sfaturile tale. Știi de ce? E în încurcătură. Cineva l-a „turnat” la cei de sus că face chefuri cu referenții tehnici în timpul serviciului. Lunea mai ales. Scorneli! El n-are zi fixă. Luni, joi, sîmbătă, nu alege. Și nu bea cu referenții ei cu „prieteni” (la chef dispar funcțiile). Face omul revizia... sticlelor cu băuturi. Asta-i!

Apoi, cîcă înjură ca birjarii. Ce vorbă-i asta, „ca birjarii”? De ce adică să nu se spună despre un birjar că înjură ca „un șef de stație”? Să se mai schimbe zicalele. Se spune de unii că-s „în nori” fiindcă-s oameni distrați. Ei bine, Cucinschi e „în nori”, dar nu fiindcă-i „absent”, ci pentru că tună și fulgeră ori de cîte ori îl critică cineva, iar „îndrăznețul” intră pe verde, pentru că e pe liber. Așa a pășit frînarul Moraru Vasile. Frînar pînă cînd „l-a ajutat” pe șef cu o critică. De atunci șeful l-a manevrat și era gata-gata să-l dea pe linie moartă.

Asta-i Cucinschi!

De altfel, nu e numai vina lui, ci și a tovarășului Gavriloiu Constantin, secretarul organizației de bază care nu-l frînează cînd alunecă pe pantă.

Urzico, trage tu semnalul de alarmă, că altfel ne deralază șeful.

Frunză Petru
Roman

DRAGĂ URZICO,

La 17 septembrie 1954, ai trimis o adresă Sfatului popular regional Iași, Direcția agricolă, privind unele deficiențe ale S.M.T.-ului Jugani, raionul Pașcani. Regiunea citește adresa apoi o trimite raionului pentru răspuns, stărînd ca sesizarea să fie urmărită cu atenție. Raionul urmărește într-adevăr adresa cu multă luare aminte, o citește încet, foarte încet, cam trei cuvinte pe lună, așa că, după șapte luni, sfîrșind de citit ultimul cuvînt, răspunde urgent regiunii. Adică la 17 martie. Din răspuns reieșea... nimic. Nici cine sînt vinovații, nici măsurile ce urmau a fi luate. Regiunea cere un răspuns clar.

De data aceasta cel de la raion s-au dovedit mai expeditivi: răspunsul n-a mai întîrziat șapte luni, ci numai patru. Cu alte cuvinte au răspuns cu trei luni înainte de termen...

Așa că răspunsul sosit de la raion la 1 august arată că în urma sesizării făcute la 17 septembrie, cel căzut în vină a fost criticat la 19 martie, urmînd pesemne să-și lichideze lipsurile la aniversarea unui an de la primirea sesizării...

Drept care trimiți tovarășilor de la Sfatul raional Pașcani, respectiva felicitare...

I. Știru
Str. Ștefan cel Mare
Iași

URZICUȚO DRAGĂ,

În orașul Vulcan există de trei ani un club muncitoresc. Activitatea acestui club este însă inexistentă. Nu pentru că tineretul orașului n-ar fi dornic să practice sporturi, sau să frecventeze sala de lectură, ci pentru că spiritul de organizare al conducerii clubului, a celei vechi, ca și a actualului responsabil, lasă de dorit. Pereții sînt murdari, utilajul sportiv este detestabil. Masa de tenis, spre pildă, are plasa ruptă iar paletele n-au burete.

Dar mergînd așa înainte s-ar putea ajunge prin grija tovarășului director al

clubului, Iosif Niculae, ca să se joace și șah fără piese, să se organizeze o bibliotecă fără cărți, și să se asculte programul de radio fără aparat.

Din fericire lucrurile se află încă în stadiul paletelor fără burete și ar fi cazul, credem, ca ele să fie înlocuite.

Altfel, odată cu paletele de tenis cu burete, se va găsi un burete și pentru directorul inactiv.

A. Ardeleanu
Deva

URZICO DRAGĂ,

La unitatea nr. 1 - croitorie a Cooperativei meșteșugărești din Caracal, prețurile au fluctuații... ca la bursă. Un exemplu: paltonul tov. Biriș Virgil a fost fixat inițial la 123,50. La ridicare însă, prețul a urcat la 127,50. Responsabilului Ion Popescu poate nu i se pare diferența prea mare, dar cetățenii se întrebă ce a determinat această ascensiune. Este vorba de același responsabil a cărui reîntoarcere din concediu era așteptată de clientela cooperativei pentru a face comenzi necesare, deoarece tovarășul Popescu nu și-a lăsat efectiv nici un înlocuitor în perioada 9-20 septembrie.

De activitatea responsabililor de unități, președintele Leon Calciu s-ar putea îngrijii mai mult. Fiindcă, așa-i la bursă, dacă nu-l deranjează cînd se urcă prețurile, să nu se supere nici cînd îi scad... acțiunile.

Grigorescu I.
București
Aleea Regnault nr. 3

URZICUȚO,

De cîțiva ani mă caut și nu mă regăsesc și cînd se întîmplă să dau de mine... nu mă recunosc. Nu, nu sînt nebun, Urzicuțo. Niciodată n-am susținut, păcatele mele, că-aș fi Matusalem sau șahul Persiei, ci modestul Mreană Costache, născut la 4 martie 1919, în Botoșani. Ai să spui, Urzicuțo „dacă ăsta ești, și n-ai alte pretenții, ce tot umbli cu „a fi sau a nu fi” ca neferticul Hamlet?” Ei vezi, aici-e-aici. Asta, cîcă, nu sînt eu. Așa scrie în certificatul de naștere nr. 167 din anul 1947 eliberat de fosta primărie a orașului Botoșani. Eu sînt - spune certificatul: Mireanu Costache, nu Mreană cum l-a chemat pe taică-meu. N-ar fi fost prea grav, mai ales că Mireanu nu e un nume urt... Dar n-am avut noroc să-l port decît trei ani, pentru că, în 1950, Sfatul popular Botoșani mi-a adus la cunoștință prin certificatul de naștere nr. 3394 că... mi-am găsit nașul, adică alt naș și alt nume: așa că am devenit Mreană Costache, născut la 12 martie 1919. După cum vezi, Urzicuțo, m-am născut de două ori - o dată la 4 martie și a doua oară la 12 martie. Și mama n-a fost decorată și nici eu popularizat în chip de a opta minune a lumii. Dar stai, că n-am terminat. În aprilie 1955 am aflat, tot prin bunăvoința acelui-ași sfat, că nu-s Mreană 1919, nici Mireanu 1947, nici Mreană 1950, ci Mercanu 1955.

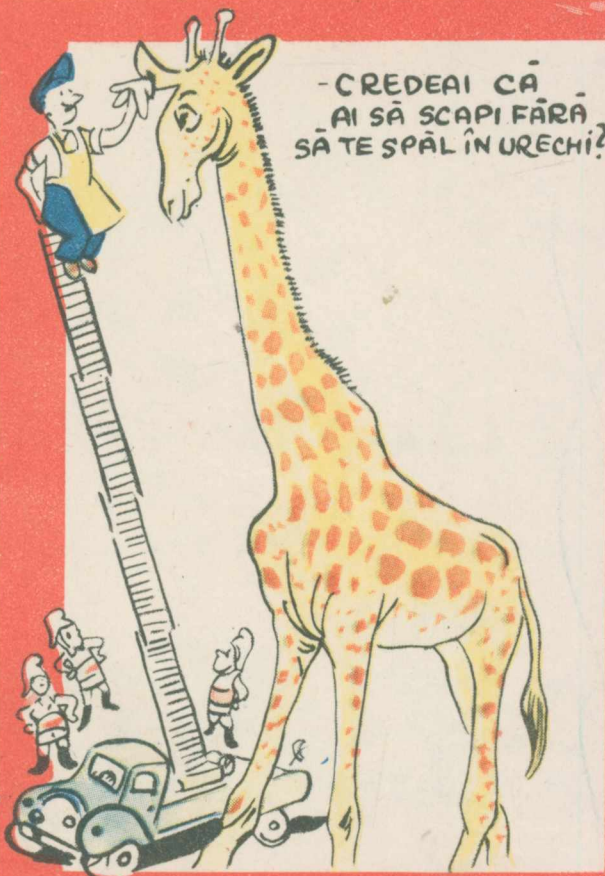
Urzicuțo dragă, dacă într-o zi ai să auzi că eu nu mai sînt cine am fost, și că-aș fi ceea ce nu sînt, să știi că Sfatul popular Botoșani este tot cum a fost, și cum n-ar trebui să fie. Asta ca să nu spunem lucrurilor pe nume.

Mreană Costache
Mireanu „
Mreană „
Mercanu „

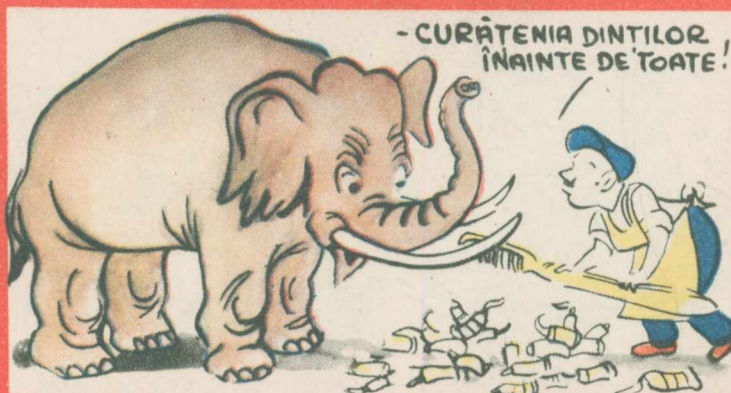
funcționar în Ministerul Cultelor

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR. Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție 4.28.15, Secția scrisori 4.60.34,
Secția viața internă 4.72.23

ÎNGRIJITORUL CEL NOU AL MENAJERIEI SI-A LUAT SLUJBA ÎN PRIMIRE

- CREDEAI CĂ
AI SĂ SCAPI FĂRĂ
SĂ TE SPĂL ÎN URECHI?

- CURĂȚENIA DINTILOR
ÎNAINTE DE TOATE!

- FII MAI ATENT: E PENTRU A TREIA
OARĂ CÎND ÎȚI COS AZI NASTURELE
LA BUZUNAR!

- UITE, PUIȘORULE,
ȚI-AM CUMPĂRAT
O PĂPUȘE!

- DOCTORUL MI-A RECO-
MANDAT SUPRALIMENTARE.
VREI SĂ MI LE FACI OCHIURI?

NELL COBAR

Desen de NELL COBAR

Sportivii în țepii „Urzicii”

● Sportivii din colectivul „Progresul”-Galați foloseau pentru antrenamentele lor o cabană ce le fusese pusă la dispoziție. Dar, cum e și firesc, în timp ce sportivii, datorită antrenamentelor, își dezvoltau mușchii și își întăreau forțele, cabana, nefăcând absolut nici o mișcare, stînd „de lemn” ani de zile, a început să cam scriștie pe la încheieturi. Și din scrișt în scrișt, azi a ruginit tabla de pe acoperiș, mline a putrezit o scîndură, poi-mline n-a venit nimeni s-o repare, așa că odată cu sportivii au început să intre în cabană ploaia, vîntul, ninsoarea, și, ultimele, într-o asemenea cantitate, încît în cele din urmă sportivii n-au mai avut loc. Dar în timpul verii, s-au luat măsuri ca totuși cabana să poată fi folosită. Și anume, ca local de petrecere. În fiecare sîmbătă venea lume, se dansa, se mincau mici, fleici, antricoate, sfîrțiau grătarele, se goleau sticlele. Era vădit că sala de antrenamente a colectivului „Progresul” făcuse un mare „progres”. Pînă cînd, într-o seară, o scînteie provenită din „grătarul special” a sărit pe scînduri, și biata cabană, putrezită, și-a dat obșteșcul sfîrșit. N-a rămas din ea decît o mîna de cenușă. Și asta, pentru că nici o mîna din conducerea colectivului n-a venit s-o repare. Pentru că aceeași mîna din conducerea colectivului a transfor-

mat-o din sală de sport, în „grătar special”. Și dacă pui mîna de la mîna se vede clar cine e de vină. Fapt pentru care n-avem cîl să stringem mîna.

● Redăm un fragment din meciul de fotbal dintre juniorii care a avut loc la Craiova, în cadrul campionatului republican de fotbal între echipele „Știința”-Craiova și „Flacăra”-Ploiești. ...scorul este de 2-1 pentru „Flacăra”-Ploiești. În acest moment, extrema dreaptă a ploieștenilor scapă spre poarta craiovenilor, a pătruns în careu. ah, precis va fi gol! Se pregătește să tragă... e gol! Adică nu! Nu e gol, dragi ascultători. În ultimul moment o intervenție a unui craiovean a salvat echipa de la un gol sigur. Craioveanul nu este nici portar, nici fundaș, nici half! Este un cățel, dragi ascultători, care a plonjat la picioarele ploieșteanului și i-a luat mingea din picior. Bravo! Cățelul aparține colectivului „Știința”-Craiova și a dat dovadă de un curaj uimitor... Ham, ham, ham!... Auziți? Mulțumește publicului spectator care-l aplaudă cu entuziasm. În timp ce jucătorii ploieșteni susțin că fotbalistii craioveni ar trebui să-și păzească mai bine cățelii. Altfel, la meciurile din Craiova, va trebui să fie trimiși de aci înainte un arbitru principal, doi arbitri de tușă, și o echipă de hingheri.

— Ce facem, tovarășe? Plouă și o să ne ude uneltele!

Desen de GION D. MIHAIL